

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 9. KİTAP

MORGAN RICE

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Büyülü Gökyüzü

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Büyülü Gökyüzü / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Felsefe Yüzüğü)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (FELSEFE YÜZÜĞÜ 9. KİTABI) 'nde, Thorgrin nihayet kendine dönüyor. Babasıyla son defa ve sonsuza dek yüzleşmesi gerekiyor. İki titan karşı karşıya kalınca destansı bir savaş meydana geliyor, Rafi yaşayan ölümler ordusunu çağırmak için tüm gücünü kullanıyor. Kader Kılıcı yok edildikten sonra Halka'nın kaderi bıçak sırtında seyrederken Argon ve Alistair, Gwendolyn'in cesur savaşçılara yardım etmek için güçlerini çağırıyorlar. Onların yardımıyla bile, Mycoples ve yeni yoldaşı Ralibar'ın dönüşü olmadan her şeyi kaybedebilirler. Luanda, onu tutsak alan Romulus'a karşı koymak için mücadele ederken, Kalkan'ın kaderi tekin ellerde değil. Bu arada Reece, Selese'in yardımlarıyla adamlarını Kanyon duvarlarından yukarı çıkarmak için uğraşiyor. Aşkları derinleşiyor fakat Reece'in eski aşkı, kuzeninin geri dönüşüyle trajik aşk üçgeni ve yanlış anlaşılmalarda artıyor. İmparatorluk nihayet Halka'dan temizlendiğinde ve Gwen'in eline, McCloud'dan kişisel intikamını almak için fırsat geçtiğinde, gerçek bir kutlama için bir neden oluşuyor. Halka'nın yeni Kraliçesi Gwen, MacGil ve McCloud'ları tarihte ilk defa birleştirmek ve vatanlarının, ordusunun ve Lejyon'un destansı bir araya gelişlerini başlatmak için gücünü kullanıyor. Kraliyet Sarayı herkes için ucundan tutarken yavaşça yeniden hayat buluyor. Gwen'in babasının hayalinden bile çok daha görkemli bir şehir olmak buranın kaderinde yazılı, bu süreç içinde Gareth nihayet hak ettiğini buluyor. Tirus da adaletten sebebelenmeli, Gwen ne türde bir lider olduğuna karar vermeli. Aynı şekilde düşünmeyen Tirus'un oğulları arasında büyük bir ihtilaf oluşuyor, güç mücadelesi yeniden patlak veriyor. Gwen, Yukarı Adalar'a gitme davetini ve böylece MacGilleri yeniden bir araya getirme konusu hakkında karar vermeli. Erec, Güney Adalar'daki halkına dönmesi ve ölüm döşegindeki babasını görmesi için çağrılıyor. Düğün hazırlıkları esnasında Alistair ona katılıyor. Thorgrin ve Gwendolyn de ileride böylesi bir hazırlığa girişebilirler. Thor, kız kardeşiyle bağlarını kuvvetlendiriyor, hepsi Halka'da yaşarlarken, en büyük görevini yerine getirmesi için çağrılıyor: çok uzak diyarlardaki gizemli annesini arayarak kim olduğunu bulmalı. Ortamdaki birden fazla düğün hazırlığı, Baharın dönüşü, Kraliyet Sarayı'nın yeniden inşası, hazırlık

yapılan festivallerle, Halka'da yeniden barış rüzgarları esiyor gibi. Fakat tehlike en görünmeyen köşelerde saklanıyor, tüm bu karakterler henüz en büyük sıkıntılarıyla karşılaşmamış olabilirler. BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ, karmaşık yaratımlı dünyası ve karakter anlatımıyla, arkadaşlarla aşıkların, rakiplerle davadaşların, şövalyelerle ejderhaların, entrikalarla siyasi dolapların, gelen vakitlerin, kırık kalplerin, aldatmacaların, hırsların ve ihanetlerin destansı bir hikaye. Asla unutamayacağımız bir dünyaya bizi çeken, her yaştan her cinsiyetten insana hitap eden bir fantezi. Serinin 10--17 numaralı kitapları da çıktı!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	14
İKİNCİ BÖLÜM	18
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	20
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	26
BEŞİNCİ BÖLÜM	29
ALTINCI BÖLÜM	32
YEDİNCİ BÖLÜM	36
SEKİZİNCİ BÖLÜM	40
DOKUZUNCU BÖLÜM	43
Конец ознакомительного фрагмента.	45

Morgan Rice

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 9. KİTAP

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 1 numaralı çok satanlar ve USA Today çok satanlar listesinde yer alan on yedi kitaplık epik fantezi serisi FELSEFE YÜZÜĞÜ'nün; 1 numaralı çok satanlar listesinde yer alan on bir kitaplık seri (devamı geliyor) VAMPİR GÜNLÜKLERİ'nin; 1 numaralı çok satanlar listesinde yer alan iki kitaplık (devamı geliyor) kıyamet sonrası gerilim serisi KÖLE TÛCCARLARI ÜÇLEMESİ'NİN ve iki kitaplık (devamı geliyor) yeni epik fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER'in yazarıdır. Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve 25'ten fazla dile tercüme edilmiştir.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine katılarak ücretsiz kitap ve hediyeler kazanın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

—San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

—Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

—Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

KAHRAMANLIK GEÇİŞİ (4.Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLE TÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

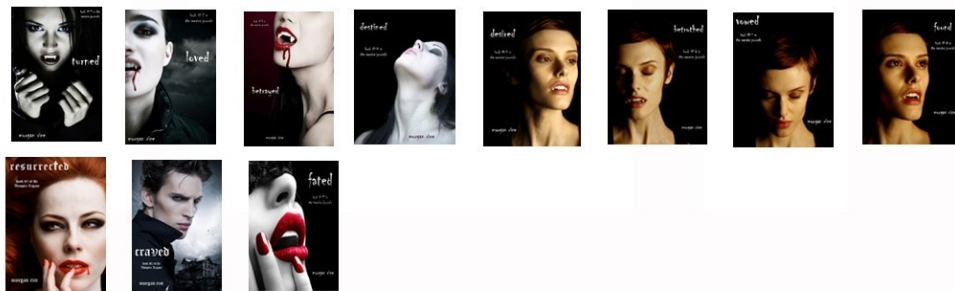
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında [Dinleyin!](#)

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ama satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

*“Çok azımız, o mutlu azınlık, bu kardeşler birliğidir;
Çünkü bugün benimle birlikte kanını döken
Kardeşim olacaktır.”*

*-- William Shakespeare
5. Henry*

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn'le karşılaşan Thor, kılıcını yanında tutarken bütün vücudu titriyordu. Etrafına baktı ve buz gibi sessizlikle ona bakan Alistair, Erec, Kendrick, Steffen ve kendi ülkesinden bir temsilcinin yüzlerini gördü. Tanıdığı ve sevdiği tüm o insanlar... Kendi insanları. Tam burada, yanında kılıcıyla onlara karşı duruyordu. Savaşın yanlış tarafındaydı.

Nihayet, farkına vardı.

Alistair'in sözleri ona ulaşırken ve onu meydana kavuştururken maskesi düştü. O, Thorgrin'di. Lejyonun bir üyesiydi. Halka'nın Batı Krallığı'nın üyesiydi. İmparatorluk için çalışan bir asker değildi. Babasını sevmiyor, tüm bu insanları seviyordu. Her şeyden öte, Gwendolyn'i seviyordu.

Thor kafasını eğdi ve yüzüne baktı. Gözleri dolmuş, aşkla ona bakıyordu. Thor elinde tuttuğu kılıçla ona karşı durduğunu fark edince, içi utanç ve korkuyla doldu. Avuçları aşığılanma ve pişmanlıkla yanıyordu.

Kılıcını indirdi, elinden düşmesine izin verdi. İleriye doğru bir adım attı ve Gwendolyn'i kucakladı.

Gwendolyn da ona sıkıca sarıldı. Thor onun ağlamasını duyuyor ve o sıcak gözyaşlarının boynuna doğru süzülüşünü hissediyordu. Thor pişmanlıkla mahvolmuştu ve tüm bunların nasıl gerçekleştiğini aklı almıyordu. Her şey çok belirsizdi. Bildiği tek şey kendine ve meydana kendi insanlarına geri dönmüş olmaktan mutlu olduğuydu.

“Seni seviyorum” diye fısıldadı Gwendolyn. “Ve her zaman da seveceğim”

“Seni olduğum her şeyle seviyorum” diye cevapladı Thor.

Krohn ayaklarının üzerine kapandı ve Thor'un avuçlarını yaladı; Thor da eğilip onun yüzünü öptü.

“Özür dilerim” dedi Thor. Krohn, Gwendolyn'i savunurken ona vurduğunu hatırlıyordu. “Lütfen, affet beni”

Saniyeler önce şiddetli bir şekilde sarsılan dünya, nihayet sabitleşmişti tekrar.

“THORGRIN!” diye bir çığlık böldü sessizliği.

Thor, Andronicus'u görebilmek için suratını çevirdi. Adım adım meydana doğru ilerlerken, çattık kaşlı yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. İki ordu da buz gibi bir sessizlikle baba ve oğlun karşılaşmasını izliyordu.

“Sana emrediyorum!” dedi Andronicus. “Öldür onları! Hepsini öldür! Ben senin babanı. Beni dinleyeceksin. Sadece beni dinleyeceksin!”

Ama bu sefer, Thor Andronicus'a bakarken farklı bir şey hissetti. İçinde bir şeyler değişti. Thor, artık Andronicus'u babası olarak, ailesinden bir üye olarak, cevap vermesi gereken biri ya da hayatını adayabileceği bir olarak görmüyordu. Onun yerine onu bir düşman olarak görüyordu artık. Bir canavar. Thor artık bu adam uğruna hayatından vazgeçmek için bir sebep görmüyordu. Tam tersine, ona karşı delice bir öfke hissediyordu. Karşısında Gwendolyn'e saldırmaması için emir veren bir adam duruyordu, karşısında kendi ülkesinin yoldaşlarını öldüren bir adam duruyordu. Karşısında anayurdunu işgal edip yağmalamış bir adam duruyordu. Karşısında duran bu adam, karanlık büyülerıyla onun zihnini ele geçirip tutsak eden adamdı.

Thor aniden öfkeyle kavrulduğunu hissetti. Eğilip kılıcını aldı ve meydana doğru hızla ilerlemeye başladı. Babasını öldürmeye hazırdı.

Andronicus, Thor'un iki eliyle tuttuğu kılıcını kaldırmış bir şekilde tüm gücüyle kafasını almak için ona doğru geldiğini görünce şok olmuştu.

Andronicus devasa savaş baltasını son anda kaldırdı, yana doğru çevirip metal sapıyla darbeyi son anda engelledi.

Thor pes etmemişti. Kılıcını tekrar ve tekrar salladı. Öldürmeye niyetliydi ve her seferinde Andronicus baltasını kaldırıp engelliyordu. İki ordu da derin sessizlikte çarpışmayı izlerken iki silahın da muhteşem çınlaması havayı delip geçiyordu. Her vuruşta etrafa kıvılcıklar saçılıyordu.

Thor, babasını öldürmek için sahip olduğu tüm becerileri kullanırken haykırıyor ve çığlıklar atıyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Kendisi için, Gwendolyn için, bu yaratığın yüzünden acılar çeken tüm o insanlar için bunu yapmak zorundaydı. Her vuruşla birlikte, Thor, soyunu ve geçmişini silip atmak ve yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Her şeyden çok hem de. Farklı bir baba seçmek istiyordu.

Andronicus, sadece Thor'un vuruşlarına karşılık vererek savunuyor ama karşı saldırıda bulunmuyordu. Belli ki, oğluna saldırmaktan çekiniyordu.

“Thorgrin!” dedi Andronicus darbelerin arasında. “Sen benim oğlumsun. Sana zarar vermek istemiyorum. Ben senin babanı. Sen benim hayatımı kurtardın. Senin yaşamamı istiyorum.”

“Ben senin ölmeni istiyorum!” diye haykırdı Thor.

Andronicus'un heybetine ve gücüne rağmen Thor, kılıcını tekrar tekrar savuruyor ve onu meydan boyunca geriye doğru sürüklüyordu. Ama Andronicus hala Thor'a karşılık vermiyordu. Sanki Thor'un tekrar ona geri dönmesini umuyormuş gibiydi.

Ama bu sefer, Thor bunu yapmayacaktı. Artık Thor kim olduğunu biliyordu. Nihayet, Andronicus'un sözleri aklından uzaklaşmıştı. Tekrar Andronicus'un merhametine kalacağına ölmeyi tercih ederdi.

“Thorgrin, buna bir son vermelisin!” diye haykırdı Andronicus. Oldukça vahşi bir darbeyi kafasının üzerinden baltayla engelleyince kıvılcıklar yüzüne gelmişti. “Seni öldürmeme zorlayacaksın beni ve ben bunu yapmak istemiyorum. Sen benim oğlumsun. Seni öldürmek kendimi öldürmek olur.”

“O zaman öldür kendini!” diye yanıtladı Thor. “Ya da ben senin için yaparım bunu!”

Muhteşem bir haykırıyla Thor sıçradı ve Andronicus'u iki ayağıyla göğsünden tekmeleyerek tökezlemesine sebep oldu ve Andronicus sırtının üstüne düştü.

Andronicus, olabilecek şeylerden dolayı sersemlemiş gibi bakıyordu.

Thor onun üzerinde durdu ve işini bitirmek için kılıcını kaldırdı.

“Hayır!” diye bir ses duyuldu. Korkunç bir sestti. Sanki cehennemden derinliklerinden geliyor gibiydi. Thor etrafa bakındığında meydana doğru giren bir adamı gördü. Uzun kırmızı bir cübbe giyiyordu, yüzünü kapüşonu kapatıyordu ve boğazından bu dünyaya ait olmadığını gösteren bir hırıltı çıkıyordu.

Rafi.

Bir şekilde Rafi, Argon'la olan savaşından sağ çıkabilmişti. Şimdi kollarını iki yana açmış bir şekilde orada duruyordu. Kollarını kaldırıncı cübbesinin kolları düştü. Hiç güneş görmemiş gibi duran soluk ve kabarcıklı cildi ortaya çıkmıştı. Boğazının arkasından hırlama gibi berbat bir ses çıkarıyordu ve ağzını genişçe açmasıyla bu ses havayı doldurana kadar büyümeye devam etti. Sesin çıkardığı düşük tını, Thor'un kulaklarını titretiyor ve acıtıyordu.

Dünya sallanmaya başladı. Thor tüm zemin sallanırken dengesini kaybediyordu. Rafi'nin ellerini takip etti ve asla unutamayacağı bir şey gördü önünde.

Dünya ikiye yarılmaya başladı. Büyük bir yarık açılıyor ve sürekli olarak genişliyordu. Bu yarık genişlerken, iki tarafın askerleri de düşüyor, yuvarlanıyor ve büyümeye devam eden yarığın içine doğru savrulurken çığlıklar atıyorlardı.

Dünyanın altından turuncu bir kızillık yükselmeye başladı. Buhar ve sis yükseldikçe korkunç ıslığı andıran bir ses yükseldi.

Yarıktan çıkan ve dünyayı tutan bir el belirdi. Bu el siyah, pütürlü, biçimsizdi ve kendini yukarı doğru çekerken Thor korkunç bir yaratığın dünyadan çıktığını görmesiyle dehşete düştü. İnsan görünümündeydi, ama büyük parlak kırmızı gözleriyle ve uzun kırmızı dişleriyle tamamen siyah bir şeydi. Uzun, siyah bir kuyruğu vardı arkasında. Bedeni pürüzlüydü ve bir ceset gibi görünüyordu.

Kafasını arkaya doğru yasladı ve tıpkı Rafi'ninki gibi korkunç bir kükreme duyuldu. Sanki cehennemden derinliklerden çağrılmış yaşayan ölü bir yaratığa benziyordu.

Bu yaratığın ardından aniden bir başkası geldi. Sonra bir başkası daha.

Bu yaratıkların binlercesi kendilerini cehennemde içinde kendilerini yüzeye çıkarıyorlardı. Yaşayan ölü ordusuydu. Rafi'nin ordusu.

Yavaş bir şekilde Rafi'nin yanına geldiler. Thorgrin ve diğerlerine karşı duruyorlardı.

Thor, bu kendisine karşı duran orduya şok içinde bakıyordu. Kılıcını hala yukarıda tutmuş bir şekilde orada öylece dururken, Andronicus aniden altından kalkıp kendi ordusuna katıldı. Belli ki Thorgrin'e karşı koymak istemiyordu.

Aniden, binlerce yaratık Thor'a doğru koşmaya başladı. Meydanı istila ederek, Thor'u ve insanların öldürmeye geliyorlardı.

Thor bir an durdu ve ilk yaratık ona saldırınca kılıcını kaldırdı. Öfkeyle pençelerini uzatıyordu. Thor yana adım attı, kılıcı salladı ve kafasını kopardı. Kafası zemine düştü ve hareket etmiyordu. Thor da kendini bir sonraki için hazırladı.

Bu yaratıklar güçlü ve hızlıydı. Ama teke tekte, Thor ya da Ring'in yetenekli savaşçılara karşı duramazlardı. Thor onlarla ustaca savaştı. Sağlı sollu öldürüyordu hepsini. Ama asıl soru, tek seferde kaç tanesiyle savaşabilirdi? Etrafındaki insanlar gibi binlercesi tarafından tüm yönlerden istila edilmişti.

Thor, Erec, Kendrick, Srog ve diğerlerinin yanına geldi. Hepsi de yan yana savaşıyor, kılıçlarını sağlı sollu sallarken ve aynı anda iki ya da üç tane yaratığı alt ederken birbirlerinin arkalarını kolluyorlardı. Bir tanesi araya kayarak Thor'un kolundan tutup tırmaladı. Thor'un elinden kan akıyordu ve acı içinde haykırırken kılıcını sallayıp tam kalbinden vurarak öldürdü. Thor üstün bir savaşçıydı, ama kolu çoktan acıyla titremeye başlamıştı. Bu yaratıkların işini bitirmek ne kadar sürer bilemiyordu.

Aklındaki ilk ve en önemli şey ise Gwendolyn'i güvende tutmaktı.

"Onu arka tarafa getirin!" diye bağırdı Thor. Bir yaratıkla savaşmakta olan Steffen'ı kolundan tutup Gwen'i gösterdi. "ŞİMDİ!"

Steffen, Gwen'i aldı ve ordunun arkasına doğru götürdü. Onu yaratıklardan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"HAYIR!" diye itiraz ediyordu Gwen. "Burada seninle olmak istiyorum!"

Ama Steffen görevine itaat ederek onu savaşın arka kanadına doğru sürükledi. Orada kahramanca durup yaratıklara karşı savaşan binlerce MacGil ve Gümüş'ün arkasında koruyordu onu. Thor onun güvende olduğunu görünce rahatladı ve yaşayan ölülerle olan savaşına geri döndü.

Thor, kılıcının yanında ruhuyla da savaşabilmek için Druid gücünü çağırmaya çalıştı. Ama bir sebepten dolayı yapamadı. Andronicus'la olan savaşından, Rafi'nin zihin kontrolünden dolayı çok yorgundu ve gücünün iyileşmesi için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Normal silahlarla savaşmak zorundaydı.

Alistair ileriye, Thor'un yanına geldi ve avucunu kaldırarak yaşayan ölü ordusuna yöneltti. Bir ışık topu fişkırdı ve tek seferde birkaç yaratığı öldürdü.

Tekrar tekrar iki avucunu da kaldırarak etrafındaki tüm yaratıkları öldürüyordu ve o bunu yaparken Thor kız kardeşinin ona etki eden enerjisiyle ilham almıştı. Sadece kılıçla değil, zihni ve ruhuyla da savaşabilmek için tekrar bir başka yönünü çağırmaya çalıştı. Bir sonraki yaratık ona yaklaşırken, bir avucunu kaldırdı ve rüzgârı çağırmaya çalıştı.

Thor rüzgârın avuçlarının arasından geçtiğini hissetti ve aniden bir düzine yaratık havaya doğru fırladı. Rüzgâr onları savuruyor ve dünyadaki yarığa doğru takla attırırken uğulduyordu.

Kendrick, Erec ve diğerleri etraflarındaki herkes gibi düzinelerce yaratığı öldürüp sahip oldukları her şeyi ortaya koyarak Thor'un yanında cesurca savaşıyorlardı. İmparatorluk ordusu geriye çekilmiş ve Rafi'nin yaşayan ölü ordusunun onlar için savaşarak Thor'un adamlarını yormalarına izin vermişlerdi.

Çok geçmeden, Thor'un adamları yoruldu ve artık daha yavaş bir şekilde hareket etmeye başladılar, ama dünyadan çıkıp gelen yaşayan ölümler bitmiyordu, sonu gelmeyen bir akarsu gibiydi.

Thor, diğerleri gibi zor nefes aldığını fark etti. Yaşayan ölümler mevkilerine girmeye başlamıştı ve adamları artık düşmeye başlıyordu. Çok fazlaydılar. Thor'un etrafında, yaşayan ölümler askerleri alt edip, dişlerini boğazlarına saplayıp kanlarını emerken yükselen çığlıklar vardı. Bir yaratığın öldürdüğü her bir askerle, yaşayan ölümler daha da güçlenmeye başlıyor gibiydi.

Thor derhal bir şeyler yapmaları gerektiğini biliyordu. Bununla başa çıkabilmek için büyük bir güç çağrısına ihtiyaçları vardı. Onun ya da Alistair'in sahip olduğundan çok daha güçlü bir şey.

“Argon!” dedi bir anda Thor Alistair'e. “O, nerede? Onu bulmak zorundayız!”

Thor bakınca Alistair'in yorulmaya başladığını gördü. Gücü zayıflıyordu. Bir canavar yanından geçerken sinsice onu yakaladı ve Alistair yere düştü. Çığlık atıyordu. Canavar onun üzerine çıkarken, Thor ileri atılıp kılıcını canavarın sırtına sapladı ve Alistair'i son saniyede kurtardı.

Thor tek elini uzatıp onu hemen ayağa kaldırdı.

“Argon!” diye haykırdı Thor. “O bizim tek umudumuz. Onu bulmak zorundasın. Şimdi!”

Alistair ona bildiği bir bakış fırlattı ve kalabalığa karıştı.

Bir yaratık daha araya sızdı; pençeleriyle Thor'un boğazına saldırıyordu. Krohn hemen üstüne atlayıp, onu hareketsiz hale getirdi ve yere fırlattı. Bir başka yaratık da Krohn'un sırtına saldırdı ve onu da Thor parçalayıp öldürdü.

Bir başka yaratık Erec'in sırtına atladı. Thor hemen koştu, onu oradan koparıp iki eliyle tuttu ve havaya kaldırdı; sonra, birkaç yaratığın üstüne savurarak onları da alt etti. Bir başka yaratıksa Kendrick'e saldırmıştı. Kendrick bunun geldiğini görmemişti. Dişlerini Kendrick'in omzuna sokmadan hemen önce Thor hançerini alıp boğazına yapıştırdı. Thor bunun Erec'e, Kendrick'e ve diğerlerine karşı durmayı telafi etmek için yapabileceği en küçük şey olduğunu hissetti. Yeniden onlarında tarafında, doğru tarafta savaşmak onu iyi hissettirmişti. Yeniden kim olduğunu bilmek ve kimin için savaştığını bilmek iyi gelmişti.

Rafi orada kolların iki yana açılmış heybetli bir şekilde dururken, yaratıkların binlercesi daha dünyadaki yarıktan çıkmaya devam ediyordu. Thor bunlara daha fazla karşı koyamayacaklarını biliyordu. Onlara saldırmaya hazır bir yaşayan ölü sürüsü dirsek dirseğe üstlerine doğru geliyordu. Thor kısa sürede, kendisinin ve tüm insanların tüketileceğinin farkındaydı.

En azından, savaşın doğru tarafında öleceğini düşündü.

İKİNCİ BÖLÜM

Romulus, onu kollarında taşırken Luanda savaşıyor ve karşı koymaya çalışıyordu. Köprüyü geçerken attıkları her adım onu anayurdundan daha da uzaklaştırıyordu. Çılgık attı, dövmeyle çalıştı, tırnaklarını onun tenine geçirdi. Serbest kalabilmek için her şeyi yapmıştı. Ama Romulus'un kolları kaya gibi sağlamdı, omuzları genişti ve Luanda'yı çok sıkı bir şekilde sarmıştı. Tıpkı bir piton yılanı gibi kavramış ve öldüresiye bir şekilde sıkıştırıyordu. Luanda çok zor nefes alıyordu ve kaburgaları çok kötü ağrıyordu.

Tüm bunlara rağmen, en çok endişelendiği şey kendisi değildi. Kafasını kaldırıp baktığında, köprünün sonunda silahları hazır bir şekilde bekleyen İmparatorluk ordusunun askerlerini gördü. Hepsisi de köprüye hızlıca girebilmek için Kalkan'ı indirmek konusunda endişeli görünüyorlardı. Luanda yukarı baktı ve Romulus'un giydiği tuhaf pelerin gözüne ilişti. Romulus onu taşırken pelerini titriyor ve parlıyordu. Luanda bir şekilde onun Kalkan'ı indirmesinde kendisinin kilit bir rol olabileceğini hissetti. Kendisiyle ilgili bir şey olmak zorundaydı. Yoksa neden onu zorla kaçırdı ki?

Luanda içinde güçlü bir kararlılık hissetti. Kendini bir şekilde serbest bırakmalıydı. Sadece kendi için değil, krallığı için, insanları için yapmalıydı bunu. Romulus Kalkan'ı indirdiğinde, onu bekleyen binlerce adam köprüyü geçebilirdi. İmparatorluk ordusunun askerlerinden oluşan büyük topluluk çekirge gibi Ring'e saldıracaktı. Anayurdundan geriye kalan tüm iyi şeyleri yok edeceklerdi ve o bunun gerçekleşmesine izin veremezdi.

Luanda sahip olduğu her şeyiyle Romulus'tan nefret ediyordu. Tüm bu İmparatorluk'tan da ve en çok da Andronicus'tan nefret ediyordu. Şiddetli bir rüzgâr hızlıca yayılmıştı ve soğuk rüzgârın çıplak başına vuruşunu hissetti. Tıraşlanmış saçını hatırlayınca ve bu canavarların elinde küçük düşürülüşünü hatırlayınca sızlanıyordu. Eğer yapabilseydi hepsini teker teker öldürürdü.

Romulus onu Andronicus'un kampında tutsaklıktan kurtarınca, Luanda bu korkunç kaderinden ve Andronicus'un İmparatorluğunda bir hayvan gibi alay edilmekten kurtulduğunu düşünmüştü. Ama Romulus, Andronicus'tan bile daha kötü çıkmıştı. Köprüyü geçer geçmez, eğer ilk başta işkence etmezse hemen kendisini öldürebileceğini düşündü. Kaçmak için bir yol bulmak zorundaydı.

Romulus eğildi ve Luanda'nın saçlarını kenara iterek derin, boğazından gelen bir sesle kulağına konuştu. "Çok uzun sürmeyecek tatlım."

Hızlı bir şekilde düşünmeliydi. Luanda bir köle değildi. O bir kralın ilk kızıydı. Onun kanında asil kan akıyordu. Savaşçıların kanı akıyordu ve hiçbirinden korkmuyordu. Hangi düşmana olursa olsun savaşmak için ne yapması gerekiyorsa yapardı. Bu düşman Romulus gibi güçlü ve kaba biri olsa da yapardı.

Luanda, kalan tüm gücünü çağırılmayı denedi ve tek hızlı bir hareketle boynunu arkaya doğru kaldırıp uzanarak dişlerini Romulus'un boğazına sapladı. Tüm gücüyle ısırıyordu ve daha da sıkıca bastırıyordu dişlerini. Romulus'un kanı tüm yüzüne fişkırıp titremesiyle onu yere bırakana kadar devam etti.

Luanda dizlerinin üzerinde aceleyle hareket etti, arkasını döndü ve anayurduna giden köprü boyunca hızlıca koşmaya başladı.

Ona doğru yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. Romulus, tahmin ettiğinden çok daha hızlıydı ve arkasına baktığında ona doğru katıksız bir öfkeyle yaklaştığını gördü.

İleriye doğru baktığında, yaklaşık sadece 6 metre ötesinde Ring anakarasını gördü ve daha hızlı koşmaya çalıştı.

Sadece birkaç adım kala, Luanda aniden omurgasında korkunç bir acı hissetti. Romulus kolunu uzatıp dirseğiyle sırtına vurmuştu. Yüzüstü toprağa çökerken sanki Romulus onu ezmişçesine bir acı hissetti.

Bir saniye sonra, Romulus onun üzerindeydi. Üzerine kapaklandı ve suratına bir yumruk geçirdi. O kadar sert vurmuştu ki, Luanda'nın tüm vücudu ters döndü ve sırtı toprağa yapıştı. Orada neredeyse bilinçsiz bir şekilde uzanırken, tüm acı çenesinden yüzüne kadar yankılanıyordu.

Luanda, kendisinin Romulus'un başının üzerine doğru kaldırıldığını hissetti ve onu fırlatmak için Romulus köprüünün kenarına doğru giderken dehşetle izliyordu. Romulus orada durdu ve haykırdı. Luanda'yı fırlatmaya hazır bir şekilde başının üzerinde tutuyordu.

Luanda yukarı baktı, aşağıya doğru dik suya baktı ve hayatının sona ermek üzere olduğunu biliyordu.

Ama Romulus onu orada tutuyordu. Uçurumda, kolları titreyerek donmuş bir şekilde tutuyordu. Luanda'nın hayatı dengede asılı dururken, Romulus düşünüyor gibiydi. Açıkça görülüyor ki, öfkesinin etkisiyle onu oradan atmak istiyordu – ama hala yapamamıştı. Amacını gerçekleştirebilmesi için ona ihtiyacı vardı.

Nihayet, Luanda'yı yere indirdi. Neredeyse canını çıkaracak şekilde kollarıyla sıkıca sardı. Sonra aceleyle kanyona insanlarına doğru ilerlemeye başladı.

Bu sefer, Luanda güçsüz ve acıdan sersemlemiş bir şekilde duruyordu. Yapabileceği bir şey kalmamıştı. Denemişti ve başarısız olmuştu. Şimdi yapabileceği tek şey, Kanyon'a doğru taşınırken yükselip onu saran ve sonra aniden kaybolan sisin eşliğinde kaderinin ona adım adım yaklaşmasını izlemektir. Luanda sanki bir başka gezegene götürülmüş gibi hissediyordu. Asla geri dönemeyeceği bambaşka bir yere.

Sonunda kanyonun uzaktaki kısmına vardılar. Pelerini omuzlarının etrafında müthiş bir gürültüyle ve parlak kırmızısıyla havalanırken Romulus son adımını attı. Luanda'yı çürük bir patates gibi yere bıraktı. Luanda zemine kafasını vurarak çok sert bir şekilde çarptı ve orada öylece uzanıp kaldı.

Romulus'un askerleri köprüünün ucunda bakakalmışlardı. Açıkça görülüyordu ki ileri bir adım atıp Kalkan'ın inip inmediğini kontrol etmekten korkuyorlardı.

Romulus bu durumdan sıkıldı ve askerlerden birini tutup havaya kaldırdı ve bir zamanlar Kalkan olan görünmez duvarın tam ortasına fırlattı. Asker parçalara ayrılarak öleceğini beklediği için ellerini kaldırıp haykırarak ölümü karşılıyordu.

Ama bu sefer farklı bir şey oldu. Asker havada uçarak gitti, köprüye indi ve yuvarlanmaya başladı. Yuvarlandı, yuvarlandı. Kalabalık sessizlik içerisinde durana kadar izledi. Yaşıyordu.

Asker doğruldu, dik bir şekilde oturdu ve arkasına baktı. Şok içerisindeki kalabalığa bakıyordu. Başarmıştı. Bu sadece bir anlama geliyordu: Kalkan inmişti.

Birer birer koşarlarken Romulus'un ordusundan müthiş bir kükreme yükseliyordu. Ring'e doğru akın ediyorlardı. Luanda korkudan sinmişti. Hepsi birden yanından geçerken yoldan uzak durmaya çalışıyordu. Kendi anayurduna doğru tıpkı bir fil sürüsü gibi ilerlemelerini dehşetle izliyordu.

Kendi bildiği ülkesi artık yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Reece lav çukurunun kenarında dururken altında şiddetle sarsılan yüzeye inanamayarak bakıyordu. Az önce yaptığı şeyi henüz atlatabilmiş değildi. Kader Kılıcı'nı çukura taşımaktan ve kayayı serbest bırakmaktan ötürü kasları hala ağrıyordu.

Az önce Halka'daki en güçlü silahı yok etmişti. Efsane silahı, nesiller boyunca atalarının olan kılıcı, seçilmiş kişinin silahı, Kalkan'a karşı duran tek silahı yok etmişti. Eriyen ateş çukurunun içine atmıştı ve kendi gözleriyle büyük kırmızı bir ateş topuna dönüşüp eriyerek bir hiçliğe yok oluşunu izlemişti.

Sonsuza kadar yok olmuştu.

O andan itibaren yüzey sarsılmaya başlamış ve hiç durmamıştı. Reece dengesini kurmakta zorlanıyordu. O da diğerleri gibi çukurun kenarından geriye doğru çekildi. Sanki dünya etrafında parçalanıyor gibi hissediyordu. Ne yapmıştı? Kalkan'ı mı yok etmişti? Ring? Hayatının en büyük hatasını mı yapmıştı?

Reece başka seçeneği olmadığını söyleyerek kendini ikna etti. Kaya ve kılıç, bu dehşet verici yaratıklardan kaçabilmek adına duvara tırmanırken taşıyabilmeleri için çok ağırdı. Çaresiz bir durumda kalmıştı ve belki başka bir zaman çok kötü bir karar olabileceksen o an için en iyi seçenek oydu.

Bu çaresiz durumlarında bir değişiklik yoktu henüz. Reece etrafında müthiş çığlıklarla birlikte, binlerce yaratığın sinir bozucu bir şekilde dişlerini gıcırdatarak aynı anda gülmelerinden ve hırlamalarından çıkan sesler duyuyordu. Bir çakal ordusunu andırıyorlardı. Açıkça, Reece onlara karşı çok öfkelenmişti ve onlar için çok değerli olan nesneyi çalmıştı. Şimdi hepsi de kendilerini, bunu ona ödetmeye adanmış gibi görünüyorlardı.

Daha önce de bunun gibi kötü durumlar yaşanmış olsa da, bu onlardan bile daha kötüydü. Reece diğerlerine baktı: Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog ve Serna. Hepsi de dehşet içinde lav çukuruna bakıyorlardı. Reece sonra kafasını çevirdi ve çaresizce etrafına bakındı. Binlerce Faw, her bir yönden yaklaşıyordu. Reece kılıcı kurtarmayı başarmıştı ama bunun sonrasını düşünmemişti. Kendisini ve diğerlerini tehlikeden nasıl kurtaracağını düşünmemişti. Hala etrafları tamamen sarılmış durumdaydılar ve gidecek hiçbir yerleri yoktu.

Reece bir çıkış yolu bulmada kararlıydı ve hepsinin kafasını kılıçla keserek en azından daha hızlı hareket edebilirlerdi.

Reece kılıcını çekti ve bir halka gibi sallayarak havayı deldi. Neden oturup bu yaratıkların kendilerine saldırmalarını beklesinler ki? En azından aşağıya inip savaşabilirdi.

“SALDIRIN!” diye haykırdı Reece diğerlerine.

Hepsi birden silahlarını çekti ve Reece'in arkasına toplandı. Reece lav çukurunun kıyısından hızlıca Fawların en kalabalık olduğu yere doğru ilerlerken onu takip ediyorlardı. Reece kılıcını her şekilde sallıyor ve yaratıkları sağlı sollu öldürüyordu. Onun yanında Elden, baltasını kaldırıp aynı anda iki kafa birden götürdü. O sırada O'Connor yayını çıkarmış yolda karşısına çıkanların hepsine ateş atıyordu. Indra, kendini ileri doğru atarak küçük kılıcıyla aynı anda ikisini kalbinden vurdu. Conven ise kılıçlarının ikisini de çıkarmış, deli gibi haykırıyor ve her yönden gelen Fawları vahşice öldürüyordu. Serna esasını ustaca kullanıyor ve Krog da mızrağıyla arka kanadı koruyordu.

Onlar birleşmiş bir savaş makinesiydi. Tek olarak savaşıyor ve çaresizce kaçmaya çalışırken önlerindeki kalabalığı yarararak hayatları için savaşıyorlardı. Reece daha yüksek bir yüzeye çıkabilmek için onları küçük bir tepeliğe yönlendirdi.

Tepeye çıkarırken kaydılar. Yüzey hala sallanıyordu, yokuş çamurlu ve dikti. Biraz hız kaybettiler ve o sırada birkaç Faw Reece'in üzerine atlayıp pençelerini geçirip ısırmağa başladı. Reece de hemen eğilip onları yumrukladı. Kolay pes etmiyorlardı ve Reece'e yapışmışlardı. Yine de onları başından atmayı başardı ve tekrar saldırmalarına izin vermeden kılıcı saplayarak işlerini

bitirdi. Yaralanmış ve darbe almış bir halde Reece savaşımaya devam etti. Hepsi de tepeye tırmanıp bu yeren kaçabilmek için hayatları uğruna savaşımaya devam ediyordu.

Nihayet tepeliğe ulaştıklarında, Reece bir anlığına rahatladı. Orada durdu, havayı içine çekti ve uzakta önu kalın bir sis tarafından kaplanmış olan kanyon duvarını görür gibi oldu. Onun orada olduğunu biliyordu. Hayatlarını kurtarabilmek için oraya varmak zorunda olduklarını biliyordu.

Reece omuzlarının üzerinden arkaya baktı ve binlerce Fawun tepeye doğru koştuklarını gördü. Uğuldayarak, dişlerini gıcırdatarak ve her zamankinden güçlü ve korkunç bir şekilde ses çıkararak geliyorlardı. Onların kaçmalarına izin vermeyeceklerini biliyordu.

“Ya ben ne olacağım?” diye bir haykırış deldi geçti havayı.

Reece dönüp baktığında arka tarafta Centra’yı gördü. Fawların liderinin yanında boğazına bıçak tutulmuş bir şekilde tutsak edilmişti.

“Beni bırakmayın!” diye çığlık attı. “Beni öldürecekler!”

Reece orada alevler saçarcasına gergin bir şekilde duruyordu. Tabi ki, Centrawas haklıydı. Onu öldüreceklerdi. Onu orada bırakamazdı, Reece’nin onur anlayışına aykırıydı. Her şeyden öte, Centra ihtiyaç duydukları yardımı onlara etmişti.

Reece orada duruyordu. Tereddütteydi. Başını çevirdi ve uzakta çıkış yolları olan kanyon duvarını gördü.

“Onun için geri dönemeyiz!” dedi Indra, heyecanlı bir şekilde “Hepimizi öldürecekler!”

O sırada ona doğru yaklaşan bir Faw-u tekmeleyerek geriye itti. Sırtının üzerinden kayarak aşağıya düştü.

“Kendi hayatlarımızı kurtarabilirsek şanslı sayılırız!” dedi Serna.

“O bizden biri değil!” dedi Krog. “Grubumuzu onun için tehlikeye atamayız!”

Reece orada duruyordu, düşünüyordu. Fawlar yaklaşıyordu ve bir karar vermek zorunda olduğunu biliyordu.

“Haklısın.” diye kabul etti Reece. “O bizden biri değil. Ama bize yardım etti. O iyi bir adam. Tüm o yaratıkların eline bırakmam onu. Arkada hiçbir adam kalmayacak!” dedi kararlı bir şekilde.

Reece eğime doğru ilerlemeye başladı. Centra için geri dönüyordu ama gitmeden önce Conven aniden gruptan ayrıldı ve saldırıya geçti. Çamurlu yamaçta kayıyor düşüyor, ama ilerledikçe Fawları sağlı sollu öldürüyordu. Umursamaz bir şekilde geldiklere yere gri dönüyordu ve kendini Faw kalabalığının içine atıyordu. Bir şekilde de dimdik bir kararlıkla yolunu açabilmeyi başarıyordu.

Reece de hemen atağa geçti arkasından.

“Geri kalanlar burada kalsın! Bizim dönmemizi bekleyin!” diye bağırdı giderken.

Reece Conven’in izinden gidiyor, sağlı sollu Fawları öldürüyordu. Sonunda Conven’i yakaladı ve ona desteğe girdi. İkisi de Centra’ya giden dağ yolu boyunca önüne çıkan her şeyle savaşıyorlardı.

Reece, korku dolu kocaman gözlerle onları izleyen Centra’ya doğru gitmek için savaşıırken, Conven Faw sürüsünün içine girerek ileriye doğru saldırıyordu. Bir Faw, Centra’nın boğazını kesmek için hançerini kaldırdı ama Reece ona bu şansını vermedi. İleriye doğru atladı, kılıcını kaldırdı, hedefini aldı ve tüm gücüyle kılıcı sapladı.

Kılıç, Faw Centra’yı öldürmeden bir saniye önce havada uçarak takla attı ve Fawun tam boğazına sapladı. Centra, yukarı bakıp sadece az ötesinde neredeyse yüzüne degecek olan ölü Fawu görmesiyle haykırıyordu.

Reece’i şaşkırtan şey ise, Conven Centra’ya gitmemiştir. Onun yerine küçük tepeye doğru koşmaya devam etmişti. Reece yukarı baktı ve ne yaptığını görünce dehşete düştü. Conven intihara meyilli gibi davranıyordu. Liderlerini çevreleyen Faw grubuna doğru ilerlemişti. Bu lider yüksek bir platformda oturup savaşı yukarıdan izliyordu. Conven karşısına çıkanları sağlı sollu öldürmüştü. Bunu beklemiyorlardı ve her şey çok hızlı gelişmişti. Reece, Conven’in liderlerini hedef aldığı fark etti.

Conven iyice yakınlaştı, havaya atlayıp kılıcını kaldırdı. Liderleri tam durumu fark etmiş ve kaçmaya çalışırken Conven tam kalbine sapladı kılıcı. Lider titremeye başladı ve aniden binlerce

feryat sesi yükselmeye başladı. Bütün Fawlar sanki kendilerine saplanmış gibi feryat ediyordu. Sanki aynı sinir sistemini paylaşıyorlarmış gibi ve bunu Conven yapmıştı.

“Bunu yapmamalıydın” dedi Reece Conven’e doğru dönerken. “Şimdi bir savaş başlattın”

Reece dehşet içinde izlerken, küçük bir tepe bir anda patladı ve içinden binlerce ve binlerce Faw, karınca höyüğünden çıkan karıncalar gibi belirmeye başladı. Reece işte o an, Conven’in kraliçe arıyı öldürdüğünü fark etti. Bu şeyler hiddetle tahrik edilmişlerdi. Hepsi de dişlerini gıcırdatıyor ve Reece, Conven ve Centra’ya doğru saldırıya geçerken yüzey yine onların adımlarıyla yerinden sallanıyordu.

“KAÇ!” diye haykırdı Reece.

Reece, şok içinde donakalan Centra’yı iterek hep birlikte geri dönüp diğerlerinin yanına doğru koşmaya başladılar. Aynı zamanda çamurlu yamaca karşı koymaya çalışıyorlardı. Reece sırtına bir Fawun sıçradığını hissetti ve Reece’i yere yatırdı. Ayak bileklerinden çekip eğime doğru sürükledi ve dişlerini boğazına doğru uzattı.

Reece’in kafasının üzerinden bir ok geçti ve okun sert çarpma sesi duyuldu. Reece başını kaldırdığında, tepenin başında elinde yayla O’Connor’ı gördü.

Conven arkalarını korurken, Centra’nın yardımıyla Reece tekrar ayağa kalktı ve Fawlara karşı savaşmaya devam etti. Nihayet üçü de tepenin üstüne çıkıp diğerlerinin yanına vardı.

İleriye doğru atağa geçip baltasıyla birkaç Faw öldürürken, “Sizi yeniden aramızda görmek güzel!” dedi Elden.

Reece tepede bir süre duraksadı. Sisini ardını görmeye çalıştı ve hangi yoldan gitmeleri gerektiğini düşünüyordu. Patika iki yola ayrılmıştı ve sağdaki yolu seçmek üzereydi.

Ama Centra sola doğru yönelerek koşmaya başladı.

“Beni takip edin!” dedi koşarken. “Tek yol bu!”

Binlerce Faw yamaca hücum etmeye başlamıştı. Reece ve diğerleri arkasını dönüp koşmaya başladı. Centra’yı takip ediyorlardı. Yüzey sallanmaya devam ederken kayarak ve düşerek ederek tepenin diğer tarafına geçiyorlardı. Centra’nın yolunu takip ediyorlardı ve Reece hayatını kurtardığı için her zamankinden çok daha minnettardı.

“Kanyona gitmemiz gerekiyor!” diye seslendi Reece. Centra’nın nereye gittiğinden emin değildi.

Yollarını boğumlu kalın ağaçların olduğu patikaya doğru sürerlerken hızlandılar. Köklerle kaplı toprak izde, sisin içerisinden ustaca ilerleyen Centra’yı takip etmekte zorlanıyorlardı.

“Onlardan kurtulmamızın sadece bir yolu var!” diye cevap verdi Centra. “Benim izimde kalın!”

Centra koşmaya devam ettikçe yakından onu takip etmeye devam ettiler. Dallar tarafından çiziliyor ve köklerin üzerinde sendeliyorlardı. Reece gittikçe kalınlaşan sisin ilerisini görmekte zorlanıyordu. Engibeli yüzey üzerinde birkaç kere tökezlemişti.

Bacakları acıdan ölene kadar koşmaya devam ettiler. Arkalarındaki o binlerce yaratığın korkunç çığlıkları giderek yaklaşıyordu. Elden ve O’Connor grubu yavaşlatan Krog’a yardım ediyorlardı. Reece, Centra’nın nereye gittiğini bildiğini umuyor ve dua ediyordu. Zira buldukları yerden Kanyon duvarını göremiyordu.

Aniden, Centra kısa bir anlığına durdu ve avuçlarıyla Reece’in göğsüne yapışarak onu yolundan alıyordu.

Reece yere baktı ve ayaklarında ağıdaki nehre giden damlaları gördü.

Kafası karışmış bir şekilde Centra’ya döndü.

“Su” diye açıkladı Centra havayı incelerken. “Suyu geçmekten korkarlar”

Diğerleri de onların yanında durmaya başladı. Kesilen nefeslerini almaya çalışırken hızlı bir şekilde kükreyen yaratıklara bakıyorlardı.

“Tek şansın bu.” dedi Centra. “Bu nehri geçersen izlerini bir süreliğine kaybedersin ve zaman kazanırsın”

“Ama nasıl?” diye sordu Reece, köpüren yeşil sulara bakıyordu.

“Bu akıntı bizi öldürür!” dedi Elden.

Centra alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Endişelenmeniz gereken en son şey bu. Su Fourenlar ile dolu, yani gezegendeki en ölümcül hayvan. Suya düşerseniz, sizi parçalara ayıracaklardır.”

Reece meralı bir şekilde suya baktı.

“O zaman yüzemeyiz” dedi O’Connor. “Kayık gibi bir şey de göremiyorum”

Reece omuzlarının üzerinden arkasına baktı, Fawların sesi gittikçe yaklaşıyordu.

“Tek şansınız bu” dedi Centra. Uzanıp ağaca bağlı uzun bir asma çekti. Dalları nehrin üzerinde asılıydı. “Buradan karşıya devam etmeliyiz. Sakın kaymayın ve sakın alçağa inmeyin. Karşıya geçtiğinizde bize geri gönderin”

Reece guruldayan suya baktı ve bakar bakmaz küçük korkunç parıldayan sarı yaratıkların zıpladığını gördü. Güneş balıklarına benziyorlardı ve çenelerini titretip tuhaf sesler çıkarıyorlardı. Çok fazlaydılar ve bir sonraki yemeklerini beklercesine bakıyorlardı.

Reece tekrar omuzlarının üzerinden arkaya baktı ve Faw ordusunun ufukta yaklaşmakta olduğunu gördü. Başka bir seçenekleri yoktu.

“İlk önce sen gidebilirsin” dedi Centra Reece’e.

Reece başını salladı.

“Ben en son gideceğim. Hepimizin başaramama ihtimaline karşı beklerim. Sen önce git. Buraya bizi sen getirdin”

Centra kabul etti.

“Bana iki defa sormana gerek yok” dedi gülümseyerek. Bir yandan telaşlı bir şekilde yaklaşan Fawları izliyordu.

Centra asmayı tuttu ve çığlık atarak kendini boşluğa bıraktı. Asmaya asılı bir şekilde suyun üzerinden hızlıca sallanarak ilerliyordu. Ayaklarını atak yapmaya çalışan yaratıklardan uzak tutmak için kaldırıyordu. Sonunda, karşı taraftaki kıyıya ulaştı ve yüzeye indi.

Başarmıştı.

Centra orada gülümseyerek duruyordu. Sallanan asmayı alıp nehrin ucundan geri gönderdi.

Elden uzanıp yakaladı ve Indra’ya verdi.

“Bayanlar önden” dedi.

Indra yüzünü ekşitti.

“Şırmarmaya ihtiyacım yok.” dedi. “Sen büyüksün. Asmayı koparabilirsin. Sen git ve karşıya geç. Sakın düşme. Yoksa bu kadın seni kurtarmak zorunda kalacak”

Elden de yüzünü ekşitti, bundan hoşnut kalmamıştı ama asmayı aldı.

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum” dedi.

Elden da bir haykırıyla atladı, havada süzülerek Centra’nın yanına yüzeye çıktı.

İpi tekrar geri gönderdi ve O’Connor gitti. Sonra Serna, sonra Indra ve Conven.

Geriye kalanlar Reece ve Krog idi.

“Peki, sanırım sadece ikimiz kaldık.” dedi Krog Reece’e. “Sen git. Kendini kurtar.” dedi Krog, telaşlı bir şekilde arkasına bakıyordu. “Fawlar çok yakınlaştı. İkimizin de başarabilmesi için yeterli zaman yok.”

Reece başını salladı.

“Arkada hiç kimse kalmayacak. Eğer sen gitmezsen ben de gitmem” diye yanıtladı.

İkisi de orada inatçı bir şekilde öylece duruyordu. Krog giderek daha da telaşlanıyordu. Ama başını salladı.

“Sen bir aptalsın. Neden beni bu kadar düşünüyorsun? Senin için bunun yarısı kadar bile endişelenmezdim.”

“Ben bir liderim artık ve bu da bu durumu benim sorumluluğum yapar. Senin için endişelenmiyorum. Onurum için endişeleniyorum. Ve benim onurum arkada hiçbir adamın kalmamasını emrediyor.”

İkisi de telaşlı bir şekilde yanlarına gelen ilk Faw-a karşı döndüler. Reece ileri atlayıp Krog'un yanından ve kılıçlarıyla birkaç tanesini öldürdüler.

“Beraber gidiyoruz!” diye bağırdı Reece.

Daha fazla zaman kaybetmeden Reece Krog'u yakaladı, omzunun üstüne attı ve ipi yakaladı. Fawlar tam da kıyıya gelmeden hemen önce ikisi de havaya doğru haykırarak süzüldü.

İkisi de havada süzülerek karşı tarafa doğru salınıyordu.

“Yardım edin!” diye bağırdı Krog.

Krog, Reece'in omzundan kayıyordu ve o da asmayı tuttu. Ama asma artık, yaratıkların püskürtmeleriyle ıslaktı ve Krog'un elleri kayıyordu. Reece onu yakalamak için elini uzattı ama her şey çok hızlı olmuştu. Reece'in eli kayarken, Krog'un avuçlarından çıkıp taşkın suyun içine düşüşünü izledi.

Reece diğer kıyıya vardı ve yüzeye çıktı. Ayaklarını çekti ve suya atlamaya hazırlandı. Ama bunu yapmadan önce Conven gruptan ayrılarak ileri çıktı ve dalgalı suya balıklama atladı.

Reece ve diğerleri nefessizce izliyordu. Conven gerçekten bu kadar cesur muydu diye düşündü Reece ya da intihara mı meyilliydi?

Conven dalgalı akıntıya doğru korkusuzca yüzdü. Krog'u yakaladı, Bir şekilde yaratıklar tarafından en ufak bir zarar görmemişti. Sağa sola sallanarak onu tuttu. Bir kolunu omzunun etrafına alıp suda onunla birlikte ilerlemeye başladı. Conven akıntıya karşı kıyıya doğru yüzüyordu.

Aniden, Krog haykırdı.

“BACAĞIM!”

Fouren bacağı yapışır ısıırken Krog acı içinde inliyordu. Parlak sarı pulları akıntı üzerinde görülüyordu. Conven kıyıya yaklaşıp kadar yüzmeye devam etti. Reece ve diğerleri hemen uzanıp ikisini de sudan çıkardılar. Onların arkasından bir grup Fouren havaya doğru sıçradı ama Reece ve diğerleri onları hızlıca vurup uzaklaştırdılar.

Krog sağa sola sallanıyordu. Reece yere baktı ve Fouren'in hala bacağına olduğunu gördü. Indra hançerini çıkardı ve yanına eğildi. Krog haykırırken hayvanı çıkarmak için kalçalarına sapladı. Fouren kıyıya fırlayıp suya geri döndü.

“Acıtmadı mı bu?” diye sordu Reece, kafası karışmıştı.

Conven omuzlarını silkti.

Reece, Conven için her zaman olduğundan çok daha fazla endişeleniyordu. Onun bu umursamazlığına inanamamıştı. Ölümcül yaratıklarla dolu suyun içine balıklama atlamıştı ve bunu yaparken hiç tereddüt etmemişti.

Nehrin diğer kıyısında, yüzlerce Faw bekliyordu. Onlara bakıyorlardı. Kızgın bir şekilde dişlerini gıcırdatıyorlardı yine.

“Nihayet, güvendeyiz” dedi O'Connor.

Centra başını iki yana salladı.

“Sadece şimdilik. Fawlar akıllıdır. Nehrin geçişlerini bilirler. Uzun yoldan gidecekler, koşacaklar ve geçişi bulacaklar. Kısa zamanda, bizim tarafımıza geçmiş olurlar. Zamanımız kısıtlı. Bir an önce harekete geçmeliyiz”

Hepsi birden Centra'yı takibe koyuldular. Centra çamur tarlaları arasından patlayan gayzerlerin yanından geçerek bu egzotik alana dümen tutarak hızlıca ilerliyordu.

Koşular ve koşular. Sonunda sis kaybolana kadar koşmaya devam ettiler. Sis kaybolunca Reece'in kalbi önlerinde Kanyon duvarını, o antik taşın parlamasını görünce mutlulukla doldu. Yukarı baktı. Duvarları inanılmaz bir şekilde yüksek görünüyordu. Oraya nasıl tırmanacaklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Reece orada diğerleriyle birlikte dehşetle öylece duruyordu. Duvar şimdi, yolda görüldüğünden çok daha muhteşem duruyordu. Yukarı baktı ve pürüzlü duvarları gördü. Bunu ölçeklemenin nasıl mümkün olduğunu merak etti. Hepsi de çok yorulmuş, darbe almış, yaralanmış ve savaştan dolayı

bitkin düşmüşlerdi. Elleri ve ayakları yaralıydı. Nasıl buraya tırmanacaklardı, yapmaları gereken her şeyi yapmışken.

“Ben devam edemem” dedi Krog, hırıldayarak ve sesi çatladı.

Reece de aynısını hissediyordu ama bunu dile getirmede.

Köşenin içine doğru girmişlerdi. Fawları atlatmışlardı ama sadece bir süreliğine. Kısa zamanda onları bulacaklardı. Sayıca çok fazlaydılar ve hepsi de öldürülecekti. Tüm bu zorlu uğraşlar, harcadıkları tüm çabalar boşa gidecekti.

Reece burada ölmek istemiyordu. Bu yerde değil. Eğer ölmek zorundaysa, yukarıda ölmeyi, kendi topraklarında, anakarasında, yanında Selese ile ölmeyi tercih ederdi. Keşke kaçmak için bir şansı daha olsaydı.

Reece dehşet verici bir ses duydu ve arkasına döndüğünde Faw ordusunu gördü. Belki de yüz metre ötedeydiler. Binlerce Faw, çoktan nehri geçmişler onlara doğru yaklaşıyorlardı.

Hepsi silahlarını çekti.

“Kaçacak bir yer kalmadı” dedi Centra.

“O zaman ölümüne savaşacağız!” diye çağrı yaptı Reece.

“Reece!” diye bir ses geldi.

Reece Kanyon duvarının üstüne baktı. Sis kayboldukça ilk önce hayal sandığı bir yüz belirdi. İnanamıyordu. Orada, gözlerinin önünde, daha az önce düşünmekte olduğu kadın duruyordu.

Selese.

O burada ne yapıyordu? Buraya nasıl gelmişti? Yanındaki o diğer kadın da kimdi? Kraliyetten şifacı Illepra'ya benziyordu.

İkisi de orada, uçurumun kenarında duruyor ve elleriyle bellerinde kalın ipler tutuyorlardı. Hızlı bir şekilde kalın, uzun ve tutması kolay bir ipe aşağıya geliyorlardı. Selese geri giderek ipin geri kalanını fırlattı. Cennetten gelen bir melek gibi havada 50 metrede süzülürken ipi fırlattı Reece'in ayaklarına.

Çıkış yolu buydu.

Hiç tereddüt etmediler. Hepsi birden koşmaya başladı ve saniyeler içinde olabildiğince hızlı bir şekilde tırmanmaya başlamışlardı. Reece herkesin önce gitmesine izin verdi. En son adam da çıkınca, o da zıplayarak tırmandı ve Fawlar ipe ulaşmasın diye çıkarken ipi de çekti.

Yüzeye çıkarken Fawlar ortaya çıktı. Zıplayarak ayaklarına ulaşmaya çalışıyorlardı ama Reece çoktan hedeflerinden uzaklaşmıştı.

Duvarın çıkıntısında onun için bekleyen Selese'nin yanına varınca durdu. Yanına uzandı ve öpüştiler.

“Seni seviyorum” dedi Reece. Tüm varlığı onun aşkıyla yanıyordu.

“Ben de seni seviyorum” diye cevapladı Selese.

İkisi de duvara döndü ve diğerleriyle birlikte kanyon duvarını tırmanmaya devam ettiler. Tırmandılar, daha yükseğe, daha da yükseğe. Biraz sonra evlerinde olacaklardı. Reece buna inanamıyordu. *Ev!*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alistair, kaos halindeki savaş alanına doğru hızla ilerlemeye başladı. Etraflarını saran yaşayan ölü ordusuna karşı hayatları uğruna savaşan askerlerin içine girip çıkıp yolunu çiziyordu. Askerler hortlakları ve karşılığında hortlaklar da askerleri öldürürken inlemeler, feryatlar gökyüzünü dolduruyordu. Gümüş askerleri, MacGiller ve Silesialılar cesur bir şekilde savaşıyorlardı ama büyük oranda sayıları çok daha azdı. Öldürdükleri her yaşayan ölü karşılığında üç tane daha yenisi ortaya çıkıyordu. Kısa bir süre içinde, Alistair bütün insanların yok edileceğini görebiliyordu.

Alistair, hızını ikiye katladı. Tüm gücüyle koşuyordu. Ciğerleri titremeye devam ederken yaşayan ölülerden birisi yüzüne saldırıp koluna bir başka darbe vurup kanatmıştı. Onlarla savaşmak için durmadı. Argon'u bulmak zorundaydı.

Onu en son gördüğü yere, Rafi ile savaşırken sarf ettiği çaba sonucu güçsüz düştüğü o yöne doğru koşuyordu. Rafi'nin onu öldürmemiş olmasını diledi. Öldürmemiş olmalıydı ki onu uyandırabilsin ve kendisiyle birlikte tüm insanları yok edilmeden önce savaşı kazanabilinler.

Önünde bir yaşayan ölü daha belirdi. Avucunu kaldırdı ve beyaz bir ışık topunu tam göğsüne saplayıp onu alt etti.

Beş tanesi daha ortaya çıktı ve tekrar avucunu kaldırdı. Ama bu sefer sadece bir ışık topu çıkartabildi. Diğer dört tanesi de ona yaklaşıyordu. Şaşırarak güçlerinin sınırlı olduğunu fark etti.

Alistair, ona doğru yaklaştıkça kendini saldırıya karşı hazırladı. Öfkeli bir ses duyup Krohn'u görebilmek için yukarı baktığında, yanına gelip dişlerinin boğazına geçirmek üzereydiler. Yaşayan ölü bu sesle birlikte Krohn'a yöneldi ve Alistair fırsatı yakalamıştı. Bir tanesinin boğazına dirseğini geçirip onu alt etti ve koşmaya devam etti.

Alistair çaresiz bir şekilde kaosun ortasına doğru ilerliyordu. Hortlaklar sayıca artıyordu her dakika. İnsanları artık geri çekilmeye başlamıştı. Eğilerek ve sürünerek yoluna devam ederken, sonunda küçük bir alana vardı. Argon'u gördüğünü hatırladığı alandı burası.

Alistair hemen çaresizce etrafı kolaçan etti. Nihayet, bütün cesetlerin arasında onu buldu. Orada öylece uzanıyordu. Zemine düşmüş ve bir topun içine yatıyordu. Küçük bir alandaydı ve belli ki diğerlerini uzak tutabilmek için bir çeşit büyü yapmıştı. Bilinçsizdi ve Alistair onun yanına gelirken hala yaşıyor olmasını diliyordu.

Yakınlaştıkça, Alistair kendini kuşatılmış gibi hissetti. Büyülü kalkanı koruyordu onu. Yanına çömeldi ve derin bir nefes aldı. Nihayet etrafındaki savaştan güvende bir yere gelmiş, fırtınanın gözlerinde bir süreliğine rahatlığı bulmuştu.

Ama Argon'a bakınca dehşetle doldu. Orada gözleri kapalı bir şekilde nefes almadan yatıyordu. Bir anda panikledi.

“Argon!” diye bağırdı. Titreyerek omuzlarını silkiyordu elleriyle. “Argon, benim. Alistair! Uyan! Uyanmak zorundasın!”

Etrafında dehşet bir savaş gerçekleşirken, Argon orada cevap vermeden uzanıyordu.

“Argon, lütfen!” Sana ihtiyacımız var. Rafi'nin büyüüne karşı koyamayız. Senin sahip olduğun güçlere sahip değiliz. Lütfen, geri dön. Ring için. Gwendolyn için. Thorgrin için.”

Alistair onu tekrar sarstı ama hala bir tepki yoktu.

Çaresizce düşünürken aklına bir fikir geldi. İki avucunu da onun göğsüne yasladı, gözlerini kapatıp odaklandı. İç enerjisini, artık içinde ne kadarı kaldıysa, çağırmayı denedi. Yavaş yavaş ellerinin ısındığını hissetti. Gözlerini açtığında, avuçlarından mavi bir ışığın çıktığını gördü. Tüm göğsüne ve omuzlarına yayılıyordu. Kısa sürede bütün bedenini kapladı. Alistair bir zamanlar öğrendiği hastalığı iyileştirmek için kullanılan eski bir büyü kullanıyordu. Onu yavaş yavaş tüketiyordu ve enerjinin vücudunu terk ettiğini hissedebiliyordu. Zayıfladıkça, Argon'un geri dönmesini umut ediyordu.

Harcadığı güçten dolayı yere, Argon'un yanına yığıldı. Hareket etmek için çok zayıf durumdaydı.

Bir hareket hissetti. Argon'un kımıldamaya başladığını görünce heyecanla doldu.

Argon kalktı ve ona döndü. Gözlerini Alistair'i korkutan bir derinlikle doluydu. Argon Alistair'e ifadesizce baktı. Sonra doğruldu, esasını aldı ve ayaklandı. Bir elini uzatıp Alistair'i tuttu ve hiç çaba harcamadan onu ayağa kaldırdı.

Argon elini tutunca, tüm enerjisinin tekrar geriye geldiğini hissediyordu.

"O nerede?" diye sordu Argon.

Ama Argon cevabını beklemedi. Sanki nereye gitmesi gerektiğini biliyor gibiydi. Arkasını dönüp asası yanında savaşın en yoğun olduğu yere doğru yöneldi.

Alistair, Argon'un askerlerin içine dalmaktan çekinmediğini anlayamamıştı. Sonradan sebebin farkına vardı. Giderken etrafına büyülmüş bir çember kurmuştu. Her taraftan saldıran yaşayan ölümler, o çemberin içine giremiyordu. Alistair, Argon korkusuzca yürürken ona yakın duruyordu. Sanki güneşli bir günde bayırda gezinmiş gibi hiç zarar görmeden savaşın içerisinde ilerliyorlardı.

İki tanesi savaş alanında karşılıklarına çıktı ama argon sessizliğini bozmadı. Uzun beyaz pelerini ve kapüşonuyla Alistair'in yetişmekte zorlandığı bir hızla ilerliyordu.

Nihayet, savaşın tam orta yerinde, meydana Rafi'ye karşı durdu. Rafi hala orada bekliyordu. Binlerce yaşayan ölümlü, yerdeki yarıktan çağırırken iki kolunu iki yana açmış, gözlerini arkaya yatırmış bir şekilde duruyordu.

Argon bir avucunu başının üstüne kaldırdı, içini gökyüzüne doğrulttu ve gözlerini genişçe açtı. "RAFI!" diye meydan okurcasına haykırdı.

Tüm bu gürültüye rağmen, Argon'un haykırışı savaş alanını delmiş ve tepelerde yankılanmıştı.

Argon haykırınca, aniden bulutlar yukarıda parçalanmaya başladı. Gökyüzünden beyaz bir ışık huzmesi uçarak tam Argon'un avucunun içerisine geldi. Sanki cennetle bağlantı kuruyormuş gibiydi. Işık huzmesi giderek büyümeğe başladı. Bir tornado gibi savaş alanını sarıyor ve etrafındaki her şeyi kapsıyordu.

Sonra muhteşem bir rüzgâr ve olağanüstü vınlama sesi gibi bir gürültü yayıldı. Alistair, altındaki yüzey çok daha şiddetli bir şekilde sallanırken olanları inanamayarak izliyordu. O yerdeki kocaman yarık tam tersi yönde hareket etmeye ve yavaş yavaş kendini kapatmaya başlamıştı.

Kendi kendine kapanırken, düzinelere yaşayan ölü yukarı çıkmaya çalışırken feryat ediyor ve parçalanıyordu.

Saniyeler içerisinde, yüzlerce yaşayan ölü yarık daha da küçüldükçe kayarak düşmeye devam ediyordu.

Yüzey son bir kez daha yerinden sarsıldı ve sonra oldukça sabit bir hale geldi. Yarık nihayet kapatmıştı kendini. Yüzey sanki hiçbir şey olmamış gibi yeniden bir bütün olmuştu. Yaşayan ölümlerin o havayı dolduran korkunç feryatları, yerin altında sessizliğe gömülmüştü.

Sonra buz gibi bir sessizlik oldu. Savaşta anlık bir sersemlik ile herkes durmuş olanları izliyordu.

Rafi haykırarak bakışlarını Argon'a yöneltti.

"ARGON!" diye haykırdı.

Bu iki dev titan için son savaş anı gelmişti.

Rafi açık meydana doğru koştu, Kırmızı esasını havada tutuyordu. Argon bir an bile tereddüt etmedi ve Rafi'yi karşılamak için saldırıya geçti.

İkisi tam ortada buluştu. İkisi de asalarını kafalarının üzerinde tutuyordu. Rafi esasını Argon'a indirdi ve argon da bunu engellemek için kendi esasını kaldırarak karşılık verdi. İkisi tam buluştuğunda parlak büyük beyaz bir ışık yükseldi. Argon karşı atak yaptı ama Rafi engel oldu.

İleri geri hareket ettikçe, atışa karşı atış, saldırıya karşı direnişle sürerken beyaz ışıklar her yerde savruluyordu. Yüzey onların her saldırısıyla birlikte sallanıyor ve Alistair havadaki devasal enerjiyi hissedebiliyordu.

Sonunda, Argon kendi açıklığını buldu, esasını aşağıdan yukarı doğru salladı ve böylece Rafi'nin esasını paramparça etti.

Yer tekrar çok şiddetli bir şekilde sarsıldı.

Argon bir adım geri attı, esasını iki eliyle başının üstüne kaldırdı ve tam Rafi'nin göğsüne doğru sapladı.

Rafi'den çok korkunç bir inleme sesi duyuldu. Çenesi açık kalırken ağzından binlerce yarasa fıskırıyordu. Gökyüzü bir anlığına simsiyah oldu. Cennetten gelen kalın siyah bulutlar Rafi'nin başının üzerine toplanmış ve yere doğru girdap gibi dönmekteydi. Bulutlar onu tamamıyla içine aldı ve yukarı doğru hızla çekti. Rafi havaya doğru çekilirken korkunç feryatlar ediyordu. Alistair'in hayal bile etmek istemediği bir kadere doğru yol alıyordu.

Argon orada öylece durdu. Çok zor nefes alıyordu. Her şey sessizliğe gömüldüğünde ve Rafi artık ölmüştü.

Yaşayan ölü ordusu feryatlara başladı, bir anda hepsi birden Argon'un gözleri önünde parçalara ayrılıyordu. Hepsi de kül yığınlarına dönüşüyordu. Kısa zamanda savaş alanı, Rafi'nin kötücül büyülerinden kalan binlerce kül yığını ile dolmuştu.

Alistair savaş alanını inceledi ve sadece bir mücadelenin savaşın sol bölgesinde devam etmekte olduğunu gördü. Meydanın karşısında, kardeşi Thorgrin babası Andronicus ile savaşıyordu. Bu savaşın sonunda, bu kararlı iki adamdan birinin hayatını kaybedeceğini biliyordu: Babası ya da kardeşi. Sağ kalacak olan kişinin kardeşi olmasını diledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Luanda, Romulus'un ayaklarında yerde uzanırken, dehşet içinde İmparatorluk askerlerinin köprüyü işgal edip sevinç çılgınlıklarıyla Ring'e doğru geçişlerini izliyordu. Anayurdunu işgal ediyorlardı. Orada oturup izlemekten ve bu olanların kendi suçu olup olmadığını düşünmekten başka bir seçeneği yoktu. Kendine engel olamıyordu ama sanki Kalkan'ın indirilmesinden kendini sorumlu hissediyordu.

Luanda kafasını çeviri ufka baktı. Sonu gelmeyen İmparatorluğu gördü ve kısa sürede milyonlarca İmparatorluk sürüsünün akın edeceğini biliyordu. İnsanları bitmişti artık, Ring bitmişti. Her şey sona ermişti.

Luanda gözlerini kapattı ve tekrar tekrar başını salladı. Gwendolyn'e ve babasına karşı çok sinirli olduğu bir zaman vardı ve o zaman Ring'in yıkılmasını izlemekten zevk duyabilirdi. Ama bütün fikirleri değişmişti. Andronicus'un ihanetinden ve ona yaptıklarından sonra; başını tıraş ettikten, kendi insanların önünde onu darp ettikten sonra değişmişti fikirleri. Güç için kendi içinde ne kadar naif olduğunu ve yanlış düşündüğünü fark etmesini sağlamıştı. Artık, o eski hayatını geri alabilmek için her şeyi verirdi. Şimdi tek istediği huzur ve mutlulukla dolu bir hayattı. Artık hırs ya da güç için çabalamıyordu, artık hayatta kalmak ve yanlış şeyleri düzeltmek istiyordu.

Ama olanları izledikçe artık çok geç olduğunu anladı. Artık o sevgili anayurdu yok olmak üzereydi ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Luanda, kahkahayla ve hırlamayla karışık bir ses duydu ve yukarı baktı. Romulus, elleri kalçalarında olanları izliyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uzun törpülenmiş dişlerini göstererek orada duruyordu. Kafasını arkaya attı ve güldü ve güldü. Halinden memnundu.

Luanda onu öldürmeyi arzuladı. Eğer elinde bir hançer olsaydı direk kalbine saplardı. Ama onu biliyordu, ne kadar yapılı olduğunu ve her şeye ne kadar dayanıklı olduğunu biliyordu. Hançer büyük ihtimalle bir delik bile açamazdı.

Romulus aşağı dönüp ona baktı ve gülümsemesi yüzünde ekşimeye döndü.

“Şimdi” dedi, “Seni yavaşça öldürmenin sırası”

Luanda değişik bir çarpışma sesi duydu ve Romulus'un belinde silahını çıkarmasını izledi. Kısa bir kılıca benziyordu ama dar konik bir ucu vardı. Kötücül bir silahtı, işkence için yapılmış gibiydi.

“Çok ama çok acı çekeceksin” dedi Romulus.

Silahını indirirken Luanda sanki her şeyi engelleyecekmiş gibi elleriyle yüzünü kapattı. Gözlerini kapatıp inlemeye başladı.

İşte o an çok garip bir şey oldu. Luanda inlerken onun inlemesinin yankısından bile büyük bir inleme duyuldu. Bir hayvanın inlemesiydi bu. Bir yaratık. İlkel bir kükreme. Hayatı boyunca duyduğu her şeyden çok daha kuvvetli ve yankılanan bir sestti. Gök gürültüsü gibi gökyüzünü parçalara ayırıyordu.

Luanda gözlerini açtı ve hayal kurup kurmadığını görmek için yukarı baktı. Sanki Tanrı'nın kendisi inliyormuş gibi bir ses çıkıyordu.

Romulus da buz kesilmiş, gökyüzüne bakıyordu. Şaşkındı. Yüzündeki ifadedden, Luanda gerçekten bir şeyin olduğunu söyleyebilirdi, hayal kurmuyordu.

İkinci defa bu inleme tekrar duyuldu. İlkinden çok daha korkunçtu. Öylesine bir vahşilik ve güç yankılanıyordu ki Luanda bunun sadece bir şey olabileceğini fark etti.

Bir ejderha.

Gökyüzü parçalara ayrılırken, Luanda dehşet içinde iki devasal ejderhanın kafasının üzerinde kükremesini izledi. Şimdiye kadar gördüğü en büyük ve en korkutucu yaratıklardı. Güneşi karartıyor ve üstlerine doğru gölge olurken günü geceye çeviriyorlardı.

Romulus'un silahı ellerinden düştü ve ağzı şok içerisinde açık kaldı. Belli ki, böyle bir şeye daha önce tanıklık etmemişti. Özellikle yere bu kadar yakında ve kafalarına neredeyse 7 metre yakınlıkta

uçan iki ejderha görmediği açıktı. Büyük kuyrukları atlarından sallanıyor ve tekrardan inledikçe sırtlarını kabartıp kanatlarını genişçe açıyorlardı.

İlk başta, Luanda kendini onlar tarafından öldürülmeye hazırladı. Ama yukarıdan hızla uçuşlarını izledikçe ve arkalarında bıraktıkları rüzgârı hissedince başka bir yere gittiklerini fark etti: Kanyonun ardına. Ring'e.

Ejderhalar askerlerin Ring'e doğru geçtiklerini görmüş ve Kalkan'ın indiğini fark etmiş olmalılar. Bunun da onların ring'e girebilmek için tek şansları olduğunu anlamışlar demek ki.

Ejderhalardan birisi ağızını açıp köprüdeki adamların üstüne çullanıp ateş püskürttü. Luanda olanları izliyor ve geriliyordu.

Yüzlerce İmparatorluk askerinin çılgınlıkları yükseldi ve haykırışları üzerlerine gelen büyük bir ateş duvarı şeklide göklere çıkıyordu.

Ejderhalar uçmaya devam etti. Köprüyü geçerken ateş püskürüyorlar ve Romulus'un tüm adamlarını öldürüyorlardı. Sonra Ring'e doğru uçmaya ve köprüye giren her İmparatorluk adamına arka arkaya ateş dalgası göndererek yok etmeye devam ettiler.

Dakikalar içerisinde, köprüde ya da Ring'in anakarasında İmparatorluktan kimse kalmamıştı.

Köprüye doğru yol alan, geçmek üzere olan ya da yolda duran hiçbir İmparator adamı devam etmeye cesaret edememişti. Onun yerine, geri kaçmaya ve gemilere geri koşturmaya başladılar.

Romulus adamlarını izlemeye dönmüştü. Öfkeliydi.

Luanda orada oturmuş, buz gibi kesilmişken bunun tek şansı olduğunu fark etti. Romulus'un dikkati dağılmıştı. Geri dönmüş ve adamların peşinden gidip onları köprüünün başına çekmeye çalışıyordu. Bu Luanda'nın anydı.

Luanda ayağa kalktı, kalbi çok hızlı çarpıyordu. Geri dönüp köprüye doğru koşturmaya başladı. Sadece birkaç önemli saniyesinin olduğunu farkındaydı. Eğer şanslıysa belki, sadece belki, Romulus fark etmeden yeteri kadar hızlı koşup diğer tarafa ulaşabilirdi. Eğer diğer tarafa ulaşırsa, anakaraya varması belki de Kalkan'ı tekrar yerine getirirdi.

Denemek zorundaydı. Ya şimdi ya da asla.

Luanda koştu ve koştu, o kadar zor nefes alıyordu ki düşünemiyordu bile. Bacakları titriyordu. Ayaklarının üzerinden tökezledi, bacakları ağır geliyordu, boğazı kurumuştü, devam ettikçe kolları düşüyordu, soğuk rüzgâr çıplak başına vuruyordu.

Daha da hızlı koştu, daha hızlı. Kalbi kulaklarından atıyordu. Kendi nefesinin sesi tüm dünyasını dolduruyor ve her şey belirsiz bir hale geliyordu. İlk haykırışı duyana kadar köprü boyunca iyi bir 50 metrelik alan gitmişti.

Romulus. Belki ki, kaçtığını fark etmişti.

Hemen arkasından atlar üzerinde yaklaşan adamların sesi geldi. Köprü boyunca onun peşinden geliyorlardı.

Luanda adamların kendine çok yaklaştıklarını fark edince hızını iyice artırdı. Ejderhalar tarafından yakılan ve bazılarında hala duman çıkan İmparatorluk adamlarının hepsinin cesetlerini geçiyor ve onlardan uzak durmaya çalışıyordu. Arkasından gelen at sesleri daha da artmaya başladı. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve mızraklarını yukarıya kaldırdıklarını gördü. O an Romulus'un onu öldürmeyi amaçladığını biliyordu. Biliyordu, saniyeler içerisinde o mızraklar sırtına saplanacaktı.

Luanda ileriye baktı ve Ring'i gördü. Anakara, sadece birkaç adım ötesinde. Sadece 3 metre ötesindeydi ve başarabilmeliydi. Eğer sınırı geçerse, belki, sadece belki, Kalkan tekrar yerine gelip onu kurtarabilirdi.

Son adımlarını atmak üzereyken adamlar onu ezmek üzereydi. Atların sağır edici sesleri kulaklarında çınlıyor ve atlarlar adamların ter kokusunu alıyordu. Kendini hazırladı. Her an sırtını hedef alan bir mızrak yiyeceğini biliyordu. Sadece birkaç adım gerisindeydiler. Ama onun da son adımlarıydı.

Çaresizliğin son perdesinde, tam da bir askerin elinde mızrağını kaldırdığını gördüğü anda Luanda kendini yere attı. Yere takla atarak düştü. Gözlerinin kenarından tam da onu hedef alan mızrağın havada süzüldüğünü gördü.

Luanda Ring'in anakarasına varır varmaz, sınır geçer geçmez aniden arkasında Kalkan yeniden aktif hale geldi. Birkaç inç arkasında olan mızrak havada parçalara ayrıldı. Ve onun arkasında, bütün askerler inlemeye başladı. Ellerinde yüzlerini kapatıyor ve alevler halinde parçalara ayrılıyorlardı.

Saniyeler içerisinde, hepsi de birer kül parçasına dönmüştü.

Köprünün diğer ucunda ise Romulus duruyordu. Her şeyi oradan izlemişti. Haykırarak göğsünü yumrukladı. Bu bir ıstırap haykırışıydı. Yenilgiye uğramış birinin haykırışı. Kurnazlıkla yenilgiye uğratılmıştı.

Luanda oraya uzandı, çok zor nefes alıyordu, şok içerisindeydi. Yere uzandı ve uzandığı toprağı öptü. Sonra başını arkaya yaslayıp mutlulukla gülmeye başladı.

Başarmıştı. Artık güvendedi.

ALTINCI BÖLÜM

Thorgrin açıklık alanda Andronicus'un karşısında durmuştu ve etrafı iki orduyla çevrilmişti. Herkes olduğu yerde duruyor, babayla oğlun bir kez daha karşılaşmasını izliyordu. Andronicus tüm heybetiyle Thor'a tepeden bakıyordu; bir elinde kocaman bir balta, diğerinde de bir kılıç vardı. Thor ona bakarken, kendisini ağır ve derin nefes alıp vermeye zorladı, duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Zihninin açık olması, bu adamla savaşırken odaklanması gerekiyordu. Tıpkı başka bir düşmanla savaştığı gibi. Kendisine babasıyla değil, en kötü düşmanıya karşı karşıya olduğunu hatırlatması gerekti. Gwendolyn'i inciten, tüm halkına zarar veren, beynini yıkayan adam oydu. Ölmeyi hak deden adamdı.

Rafi ölüp de Argon kontrolü ele alınca, tüm yaşayan ölü yaratıklar toprağın altına geri dönmüştü ve artık bu son karşılaşmadan kaçınmanın bir yolu yoktu. Andronicus Thorgrin'le karşı karşıyaydı. Savaşın kaderini onlar belirleyecekti. Thor onun bu sefer kaçmasına izin vermeyecekti ve köşeye sıkışan Andronicus en sonunda oğluyla yüzleşmeye istekli gözükiyordu.

"Thornicus, sen benim oğlumsun," dedi Andronicus yankılanan sesiyle. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Ama ben sana zarar vermek istiyorum," dedi Thor Andronicus'un akıl oyunlarına kapılmayı reddederek.

"Thornicus, sen benim oğlumsun," dedi Andronicus bir kez daha Thor ona onu temkinle bir adım atarken. "Seni öldürmek istemiyorum. Silahlarını bırak ve bana katıl. Tıpkı önceden yaptığın gibi. Sen benim oğlumsun. *Onların* değil. Benim kanımı taşıyorsun, onlarınkini değil. Benim anavatanım senin anavatanın; Halka senin için sadece geçici bir yer. Sen *benim* halkımdansın. Bu insanların senin için hiçbir anlamı yok. Evine geri dön. İmparatorluğa geri dön. Her zaman istediğin baba olmama izin ver. Sen de benim her zaman istediğim oğul ol."

"Seninle savaşmayacağım," dedi Andronicus nihayet baltasını indirirken.

Thor onu yeteri kadar dinlemişti. Zihninin bu canavar tarafından etki altına alınmasına izin vermeden harekete geçmesi gerekiyordu.

Thor bir savaş çığı attı, kılıcını havaya kaldırdı ve iki eliyle Andronicus'un kafasına indirdi.

Andronicus şaşkınlıkla ona baktı, ama son anda yerdeki baltasını kapıp kaldırdı ve Thor'un darbesini engelledi.

İkisinin silahları birbirine kenetlenmiş durumdayken, Thor'un kılıcından kıvılcımlar çıktı; birbirlerinden sadece birkaç santim ötede durmuş inlerlerken, Andronicus Thor'un darbesini engellemeye devam etti.

"Thornicus," diye gürlledi Andronicus. "Çok güçlüsün. Ama bu *benim* gücüm. Bunun sana ben verdim. Damarlarında benim kanım akıyor. Bu çılgınlığa bir son ver ve bana katıl!"

Andronicus Thor'u geri itince, Thor geriye doğru sendeledi.

"Asla!" diye bağırıp meydan okudu Thor. "Asla sana gir dönmeyeceğim. Benim için baba değilsin. Bir yabancısın. Babam olmayı hak etmiyorsun!"

Thor çığlık atarak tekrar saldırdı ve kılıcını aşağı indirdi. Andronicus bunu da engelledi ve bunu bekleyen Thor kılıcını tutarak kendi etrafında döndü ve Andronicus'un kolunu kesti.

Yarasından kanlar fışkıran Andronicus çığlık attı. Geriye doğru sendeledi, şaşkınlıkla Thor'a baktı, elini uzatıp yarasına elledi ve eline bulaşana kana baktı.

"Beni öldürmek istiyorsun," dedi sanki bunu ilk kez fark etmiş gibi. "Senin için yaptığın onca şeyden sonar."

"kesinlikle öldürmek istiyorum," dedi Thorgrin.

Andronicus ona dikkatle, yeni birisine bakıyormuş gibi baktı ve çok geçmeden bakışları hayret ve hayal kırıklığından öfkeli bir ifadeye büründü.

“O halde, sen de benim oğlum değilsin!” diye bağırdı. “Yüce Andronicus hiçbir şeyi iki kere sormaz!”

Kılıcını yere fırlattı, iki eliyle savaş baltasını kavradı, var gücüyle haykırdı ve Thor’a saldırdı. En sonunda, savaş başlamıştı.

Thor onun darbesini engellemek için kılıcını kaldırdı, ama darbe öylesine şiddetli bir biçimde indi ki, Thor çok içinde kılıcının ikiye bölündüğünü gördü.

Thor hemen harekete geçti ve darbe üstüne inmeye devam ederken yana kaydı; balta onu sadece sıyrıp geçti, bir santim kadar yanından yere inerken öylesine yakındı ki Thor rüzgârın omzunu okşadığını hissetti. Babası daha önceden karşılaştığı tüm savaşçılardan güçlüydü, inanılmaz bir güce sahipti ve Thor onu yenmenin kolay olmayacağını biliyordu. Babası hızlıydı da... Bu ikisi ölümcül bir bileşimdi. Şimdi, bir de silahı da kalmamıştı.

Andronicus yine tereddüt etmeden döndü, yana hamle yaptı ve Thor’u ikiye bölmeye çalıştı.

Thor havaya sıçradı, ta Andronicus’un başının üstünden geçti, havada bir takla attı ve iç güçlerinin ona güç vererek yükseğe sıçramasını ve Andronicus’un arkasına konmasını sağladı. İki ayağının üstüne düştü, uzanıp yerden babasının kılıcını aldı, döndü ve Andronicus’un sırtına doğru savurdu.

Ama Andronicus öylesine hızlıydı ki, bu darbeye de hazırlıklıydı. Kendi etrafında dönüp darbeyi savuşturdu. Thor iki metal kılıcın çarpışmasının yarattığı etkiyi tüm bedeninden hissetti. Andronicus’un kılıcı en azından darbeye dayanmıştı; kendi kılıcından daha sağlamdı. Babasının kılıcını elinde tutmak, özellikle de ona karşı savaşırken tuhaf histi.

Thor döndü ve kılıcı bir yandan Andronicus’un omzuna indirdi. Andronicus’un bunu da engelledi ve baltayı Thor’a savurdu.

Böylece, saldırıp darbeleri engelleyerek bir ileri bir geri savaşmaya devam ettiler. Thor Andronicus’u gerilemeye zorladı, bunun ardından Andronicus da aynı şeyi yaptı. Etrafta kıvılcıklar uçuşuyor, iki silah büyük bir hızla hareket ederken, ışığın altında parlıyordu; çıkardıkları kulakları sağır edici sesler savaş alanında yankılanıyordu ve iki ordu büyülenmiş gibi bu manzarayı izliyordu. İki muhteşem savaşçı birbirlerini açıklık alanda bir ileri bir geri gidiyor, ikisi de bir santim bile avantaj kazanamıyordu.

Thor kılıcı tekrar indirmek üzere kaldırdı, ama bu sefer Andronicus onu öne adım atıp göğsüne tekme atarak şaşırttı. Thor geriye uçup sırt üstü yere devrildi.

Andronicus öne atılıp baltayı yere indirdi. Thor yuvarlanarak yana kaçtı, ama yeteri kadar hızlı hareket edemedi; balta Thor’un kolunun üst kısmını sıyırdı ve biraz kan akacak kadar kesti. Thor çılgınlaştı, ama yine de döndü, kılıcını savurdu ve Andronicus’un baldırını kesti.

Andronicus sendeleyip bağırdı; Thor derhal ayağa kalktı ve ikisi de yaralı vaziyette birbirlerine baktı.

“Senden daha güçlüyüm, oğlum,” dedi Andronicus. “Pes et. Druid güçlerin bana işlemez.

Artık sadece sana karşı ben varım, erkek erkeğe, kılıç kılıca kaldık. Bir savaşçı olarak da senden daha iyiyim. Bunu biliyorsun. Teslim olursan, seni öldürmem.”

Thor kaşlarını çatı.

“kimseye teslim olmam. Hele sana asla!”

Thor kendisini Gwendolyn’i, Andronicus’un ona yaptığı şeyi düşünmeye zorladı ve öfkesi şiddetlendi. Thor onun işini sonsuza dek bitirmeye ve o berbat yarattığı cehenneme geri yollamaya niyetliydi.

Thor son bir güçle, canhıraş bir savaş çılgınlığı attı. Kılıcını sağa ve sola indirdi, o kadar hızlı salladı ki zor zapt etti; Andronicus adım adım gerilerken bile her hamlesini engelledi. Bu şekilde savaşmaya devam ettiler; Andronicus oğlunun o kadar büyük bir gücü o kadar uzun süre sergilemesi karşısında şaşırmış gibiydi.

Thor Andronicus’un kolları yorulduğu anda istediği fırsatın karşısına çıktığını fark etti. Baltaya nişan alıp isabet ettirdi ve Andronicus’un elindeki baltayı düşürmeyi başardı. Andronicus çok içinde

baltanın havada uçuşunu izledi. Thor hemen babasının göğsüne bir tekme atıp onu sırt üstü yere düşürdü.

Thor onun kalkmasına fırsat vermeden öne adım attı ve tek ayağını boğazına dayadı. Onu yere mihladıktan sonra tepeden ona baktı.

Tüm savaş alanı Thor onun tepesinde dururken ve kılıcının ucunu boğazına dayamışken onlara bakıyordu.

Ağzından kanlar akan Andronicus sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

“Bunu yapamazsın, oğlum. Bu, senin en zayıf yönün. Beni seviyorsun. Tıpkı benim sana karşı olan zaafım gibi. Seni asla öldüremem. Ne şimdi, ne de sonra. Tüm bu savaş boşa. Beni bırakacaksın. Çünkü ikimiz aynıyız.”

Thor ona bakarken, babasının etrafındaki insanlara yaşattığı acıları ver verdiği zararı düşündü. Onu öldürmemenin bedelinin ne olacağını düşündü. Merhametin bedelini düşündü. Bunun bedeli sırf Thorgrin için değil, sevdiği ve önemseydiği herkes için çok büyüktü. Thor yanına bakınca, vatanını istila etmiş on binlerce İmparatorlu askeri gördü. Hepsi orada halkına saldırmaya hazır bir halde bekliyorlardı. Babası da onların lideriydi. Thor onu öldürmeyi vatanına borçluymuştu. Gwendolyn'e borçluymuştu. Ama en çok da kendisine borçluymuştu. Bu adam kan bağı yüzünden babası olabilirdi, ama o kadardı. Kelimenin başka bir anlamıyla babası değildi. Kan tek başına bir kişinin bir baba olmasını sağlamazdı.

Thor kılıcını ta havaya kaldırdı ve muazzam bir çığlıkla aşağı indirdi.

Gözlerini kapatıp açtı, ama kılıcının Andronicus'un başının hemen yanına, zemine saplandığını gördü. Thor kılıcı orada bırakıp geri çekildi.

Babası haklı çıkmıştı: Onu öldürememişti. Her şeye rağmen, savunmasız bir adamı öldürememişti.

Thor sırtını babasına çevirdi ve halkına, Gwendolyn'e döndü. Savaşı kazandığı belliydi; vermek istediği mesajı vermişti. Şimdi, Andronicus bir parça onura sahipse artık eve dönmekten başka bir seçenek bulamazdı.

“THORGRIN!” diye bağırdı Gwendolyn.

Thor arkasını döndü ve şok içinde Andronicus'un baltasının doğrudan kafasına doğru geldiğini gördü. Son anda eğildi ve balta başının üstünden uçup gitti.

Ama Andronicus yeteri kadar hızlıydı; derhal kendi etrafında dönüp savaş eldivenini elinin tersiyle Thor'un çenesine indirdi ve onu elleriyle dizlerinin üstüne düşürdü.

Thor kaburgalarında feci bir ezilme hissetti. Andronicus çizmesiyle karnına bir tekme atıp onu yana yuvarlamış, nefessiz bırakmıştı.

Thor elleriyle dizlerinin üstünde nefes nefese kalmıştı; ağzından kanlar damlıyordu, kaburgalarından müthiş bir acı hissediyordu ve ayağa kalkacak gücü toparlamaya çalışıyordu. Gözünün ucuyla Andronicus'un öne adım atıp gülümsediğini ve iki eliyle baltasını havaya kaldırdığını gördü. Thor onun baltayı doğrudan kafasını kesmek üzere nişan aldığını fark etmişti. Kan çanağına dönmüş gözleriyle Andronicus'un onun gibi merhametli davranmayacağını görebiliyordu.

“Bunu otuz sene önce yapmalıydım,” dedi Andronicus.

Tüylel ürpertici bir savaş çıığıyla baltayı Thor'un çıplak boynuna savurdu.

Ama Thor henüz pes etmemişti; gücünü son kez toparlayarak hissettiği tüm acıya rağmen ayağa fırladı; babasına saldırıp onu kaburgalarından yakaladı ve sırt üstü yere itti.

Thor babasının üstüne düştü, debelenerek onu yerde tuttu ve çıplak elleriyle ona karşı koymaya hazırlandı. Savaş bir güreş karşılaşmasına dönüştü. Andronicus uzanıp Thor'un boğazını kavradı. Thor onun ne kadar güçlü olduğuna hayret etti. Boğulurken nefes alamadığını fark etti.

Çaresizlik içinde belindeki hançerini aradı. Bu kraliyet hançerini ona ölmeden önce Kral MacGil vermişti. Thor hızla nefessiz kalıyordu ve hançeri hemen bulamazsa öleceğini biliyordu.

Son nefesinde bulmayı başardı. Hançeri havaya kaldırdı ve iki eliyle Andronicus'un göğsüne indirdi.

Andronicus irkildi, nefes almaya çalıştı, gözleri bir ölüm bakışıyla yerinden çıkacakmış gibi oldu, ama doğrulup oğlunun boynunu sıkmaya devam etti.

Thor havasızlıktan gözünün önünde benekler uçuştüğünü görüyor ve güç kaybediyordu.

En sonunda, Andronicus ağır ağır ellerini gevşetti ve kolları iki yanına düştü. Gözleri yana kaydı ve hareketsiz kaldı.

Oracıkta donakaldı. Ölmüştü.

Thor babasının gevşek elini boynundan geçip nefes almaya çalıştı; kesik nefesler alıp öksürürken babasının cansız bedeninin üstünden yana kaydı.

Tüm bedeni sarsılıyordu. Babasını öldürmüştü. Bunu yapabileceğine hiç ihtimal vermemişti.

Etrafına bakınca iki ordunun savaşçılarının şok içinde ona baktıklarını gördü. Bedenine muazzam bir ılıkliğin yayıldığını, adeta içinde inanılmaz bir değişimin gerçekleştiğini, sanki kötü bir yanını yok ettiğini hissetti. Kendisini değişmiş, hafiflemiş hissetti.

Derken, gökten gök gürültüsünü andıran bir ses duydu ve başını kaldırınca Andronicus'un cesedinin üstünde siyah renkli ufak bir bulutun belirdiğini gördü; buluttan iblisleri andıran ufak ve kapkara gölgeler bir hortum gibi aşağı indi. Bunlar babasının etrafında döndü, etrafını tamamıyla sardı ve uluyarak bedenini ta bulutun içinde yok olana dek yukarı taşıdı. Thor hayretle olanları izledi ve babasının ruhunun hangi cehenneme götürüldüğünü merak etti.

Başını kaldırınca, on binlerce askerden oluşan İmparatorluk ordunun intikam ateşiyle yanarak ona baktığını gördü. Yüce Andronicus ölmüştü. Ama adamları hala oradaydı. Thor ve Halka'nın savaşçıları bala yüze karşı bir durumundaydı. Savaşı kazanamamışlardı, ama bir başka savaşı kaybetmek üzereydiler.

Erec, Kendrick, Srog ve Bronson Thor'un yanına gelip kılıçlarını çekerken, hep birlikte bakışlarını İmparatorluk ordusuna diktiler. İmparatorluk ordusunun orada borazanlar öttü ve Thor son bir kez savaşmaya hazırlandı. Kazanamayacağını biliyordu. Ama en azından şanlarıyla ve şerefleriyle hep birlikte öleceklerdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Reece, Selese, Illepra, Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog ve Serna'nın yanında yürüyordu; dokuz kişilik grupları saatlerdir, Kanyon'dan çıktıklarından beri batıya doğru yol alıyordu. Reece ileride bir yerde, halkını ölü ya da diri göreceğini biliyordu ve onları bulmaya kararlıydı.

Yerle bir olmuş, gözün alabildiğince ejderhanın nefesiyle küle dönmüş cesetlerle ve onları didikleyen kuşlarla kaplı alanlardan geçerken hayretle etrafına bakındı. Binlerce İmparatorluk askerinin cesedi ufku kaplamıştı ve bazılarının üstünden hala dumanlar çıkıyordu. Bedenlerinden yükselen dumanlar havayı sarmıştı; mahvolmuş toprakları tahammül edilemeyecek kadar berbat leş gibi bir koku kaplamıştı. Ejderhanın efesiyle ölmeyenlerse İmparatorluğa karşı yapılan savaşta ölmüştü. Cesetlerin arasında MacGil ve McCloud askerleri de vardı; kocaman kasabalar dümdüz olmuştu ve her yer moloz öbekleriyle kaplıydı. Reece başını salladı: Bir zamanlar bolluk bereket içinde olan o topraklar artık savaşla yerle bir olmuştu.

Kanyon'dan çıktıklarından beri, Reece ve diğerleri evlerine, Halka'nın MacGil tarafına dönmek için uğraşıyorlardı. At bulamadıkları için, ta McCloud tarafından Highlands'i aşmışlar, diğer tarafa geçmişlerdi ve o sırada, en sonunda MacGil bölgesine girmişlerdi. Ama yıkımdan ve felaketten başka bir şey göremiyorlardı. Etraflarındaki manzaradan ejderhaların İmparatorluk birliklerini öldürdükleri belliydi. Reece buna minnettardı. Ama hala halkını ne durumda bulacağını bilmiyordu. Halka'daki herkes ölmüş müydü? O ana dek edindiği izlenim buydu. Herkesin iyi olup olmadığını öğrenmek için can atıyordu.

Ölülerle ve ejderhaların ateşleriyle ölmemiş yaralılarla ve ölülerle dolu her vardıkları savaş alanında, Illepra ve Selese cesetten cesede gidiyor, onları çeviriyor ve kontrol ediyordu. Bunu sadece meslekleri yüzünden yapmıyorlardı; Illepra'nın bir amacı daha vardı: Reece'in kardeşi Godfrey'i bulmak. Reece de bunu istiyordu.

“Burada yok,” dedi Illepra bir kez daha ayağa kalkarak. O alandaki son cesedi de çevirmiş, suratında büyük bir hayal kırıklığı belirmişti.

Reece Illepra'nın kardeşini ne kadar çok önemseydiğini görebiliyordu ve buna son derece duygulanmıştı. Reece de onun iyi olduğunu ve hayatta olduğunu umuyordu... Ama etraftaki binlerce cesede baktığında, öldüğünü düşünmeden edemiyordu.

Yola devam edip bir başka engebeli Alana, bir dizi tepeye daha vardılar; orada ufuktaki bir başka savaş alanında binlerce ceset daha vardı. Oraya yöneldiler.

Yürürlerken Illepra sessizce ağlamaya başladı. Selese elini onun bileğinin üstüne koydu.

“O, hayatta,” dedi. “Endişelenme.”

Reece yanına gidip onu teselli etmek için elini omzuna koydu. Illepra'nın haline üzülmüştü.

“Kardeşimle ilgili tek bir şey biliyorsam, onun hayatta kalanlardan olduğudur,” dedi. “her zorlu durumdan sıyrılmamasını bilir. Ölümünden bile. Yemin ederim ki öyle. Godfrey çoktan bir meyhane bulmuş, sarhoş oluyordur.”

Illepra gözyaşları arasında güldü ve suratını sildi.

“umarım,” dedi. “İlk kez, umarım ki bir yerde sarhoş oluyordur.”

Kasvetli yürüyüşlerine çorak diyarlarda sessizce deva ederlerken, her biri kendi düşüncelerine dalmıştı. Reece'in gözlerinin önünden Kanyon'daki manzaralar geçiyordu ve bunu engelleyemiyordu. Ne kadar çaresiz bir durumda kaldıklarını düşündü ve Selese'ye minnet duydu; Selese doğru anda ortaya çıkmamış olsaydı, hala orada olurlardı ve kesin kes ölürlardı.

Reece elini uzatıp Selese'nin elini tutu ve ikisi birlikte yürürlerken gülümsedi. Reece Selese'nin ona karşı hissettiği sevgiyle ve bağlılıkla, sırf onu kurtarmak için tüm kırılık alanı aşma azmiyle duygulanmıştı. Ona karşı müthiş bir aşk hissetti ve bunu ona söyleyebileceği ve yalnız kalabilecekleri bir anı ipe çektiğini hissetti. Çoktan hayatını onunla geçirmek istediğine karar vermişti. Kimseye hissetmediği kadar büyük bir bağlılık hissediyordu ve yalnız kaldıkları anda ona evlenme teklif

etmeye kararlıydı. Ona annesinin yüzüğünü verecekti. Annesi bunu ona hayatının aşkını bulduğunda vermesi için hediye etmişti.

“Halka’yı sırf benim için aştığına inanamıyorum,” dedi ona.

Selese gülümsedi.

“O kadar da uzak değildi.”

“Uzak değil miydi? Her yanında savaşılan bir ülkeyi geçebilmek için hayatını tehlikeye attın. Sana borçluyum. Hem de kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hayatta olduğuna memnunum.”

“*Hepimiz* sana borçluyuz,” diye araya girdi Elden. “Hepimizi kurtardın. Sen olmasaydın, hepimiz Kanyon’un derinliklerinde kalmıştık.”

“Konu hazır borçlu olmaktan açılmışken, seninle bir şey konuşmak istiyordum,” dedi Krog Reece’e. Topallayarak yanına gelmişti. Illepra Kanyon’un tepesinde bacağını sardığından beri, en azından güçlük de olsa tek başına yürüyebiliyordu.

“Beni orada birden fazla kurtardın,” dedi Krog. “Bana sorarsan çok aptalcaydı, ama bunu yine de yaptın. Ama sakın sana borçlu olduğumu düşünme.”

Reece Krog’un kaba laflarına ve beceriksiz teşekkür etme girişimine boş bulundu.

“Bana hakaret mi ediyorsun, teşekkür mü ediyorsun anlayamadım,” dedi.

“Kendi bildiğim gibi konuşuyorum. Bundan böyle, sırtını kollayacağım. Senden hoşlandığım inçi değil, bunu yapmam gerektiğini hissettiğim için.”

Reece başını salladı; Krog onu her zaman şaşırtıyordu.

“Merak etme, ben de senden hoşlanmıyorum.”

Hep birlikte yürümeye devam ettiler; hepsi rahatlamıştı, hayatta olduklarına, yeryüzünde olduklarına ve Halka’nın o tarafında olduklarına memnundu... Sessizce, diğerlerinden uzakta, kabağuna çekilmiş vaziyette yürüyen Conven hariç. İmparatorlukta ikizi öldüğünden beri öyleydi. Hiçbir şey, hatta ölümden kurtulmuş olmak bile onu kendisine getirememişti.

Reece olanları düşününce, Conven’in kendini orada nasıl hiç düşünmeden tehlikeye attığını ve bir kez aha başkalarını kurtarayım darken ölmekten kıl payı kurtulduğunu hatırladı. Reece acaba bunun sebebi başkalarını kurtarmaktan ziyade ölmek istemesi mi diye düşünmeden edemedi. Bu durum onu endişelendiriyordu. Onun o kadar mesafeli, derpesif olmasından hoşlanmıyordu.

Reece onun yanına gitti.

“Orada muhteşem savaştın,” dedi.

Conven omuzlarını silkip yere bakmakla yetindi.

Reece sessizce yürürlerken söyleyecek bir şey buluşmak için kafa patlattı.

“Buraya geri döndüğün için mutlu musun? Özgür olduğun için mutlu musun?” dedi Reece.

Conven döndü ve boş bir ifadeyle ona baktı.

“Evime geri dönmedim. Özgür de değilim. Kardeşim öldü. Ayrıca, onsuz yaşama hakkım yok.”

Reece bu sözleri duyunca buz kestiğini hissetti. Belli ki Conven hala yastaydı; bunu bir şeref rozeti gibi de içinde taşıyordu. Conven boş bakışlarıyla bir yaşayan ölüden farksızdı. Reece bir zamanlar bakışlarının sevinç olduğunu hatırladı. Derin bir hüzne boğulduğunu görebiliyordu ve bunun asla geçmeyebileceği gibi kötü bir hisse kapıldı. Conven’e ne olacak diye düşündü. Hayatında ilk kez, onun başına iyi bir şey gelmeyecekmiş gibi geldi.

Yürüdükçe yürüdüler; aradan saatler geçti ve omuz omuza cesetlerle kaplı bir savaş alına daha vardılar. Illepra ve Selese eve diğerleri yayılıp cesetten cesede yürüdüler, onları çevirdiler ve Godfrey’i aramaya koyuldular.

“Bu alanda daha çok MacGil askerleri var,” dedi Illepra umutla. “Ejderha alevinden de ölmemişler. Belki de Godfrey buralardadır.”

Reece başını kaldırınca binlerce ceset gördü ve Godfrey orada olsa bile onu bulup bulamayacaklarını düşündü.

Reece de diğerleri gibi tek başına cesetten cesede gitti ve onları çevirdi. Kendi halkının insanların suratlarını gördü; bazılarını tanıyordu, bazılarını da tanımıyordu, ama tanıdıkları birlikte savaştığı, babası için savaşmış kişilerdi. Reece vatanını bir veba gibi saran felakete hayret etti ve bunun artık gerçekten sona ermiş olmasını diledi. Ona bir ömür boyu yetecek kadar savaş ve ceset görmüştü. Artık barış dolu bir hayat yaşamaya, kendisine gelmeye ve yerle bir olan yerleri yeniden inşa etmeye hazırdı.

“BURADA!” diye bağırdı Indra heyecan dolu bir sesle. Birsinin tepesinde durmuş ona bakıyordu.

Illepra dönüp derhal yanına gitti ve diğerleri de oraya yöneldi. Illepra yerde yatan kişinin yanına çömeldi ve yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Reece de yanına çömelip, hayretle erkek kardeşine baktı.

Godfrey.

Şişkin karnı daha da belirgindi, tıraşızdı, gözleri kapalıydı, suratı fazla solgundu ve elleri soğuktan mosmor kesilmişti. Ölmüş gibi gözüküyordu.

Illepra eğilip onu tekrar tekrar sarstı, ama Godfrey yanıt vermedi.

“Godfrey! Lütfen! Uyan! Benim! Illepra! GODFREY!”

Onu sarsmaya devam etti, ama Godfrey uyanmadı. En sonunda, çaresizlik içinde diğerlerine döndü ve kemerlerine baktı.

“Şarap!” diye bağırdı O’Connor’a.

O’Connor belindeki çantadan şarabı alıp ona Verdi.

Illepra bunu Godfrey’in suratına tutup dudaklarına damlattı. Başını kaldırıp ağzını açtı ve birkaç damla diline akıttı.

Godfrey aniden tepki verip dudaklarını yaladı ve şarabı yuttu.

Öksürüp doğruldu, şarabı kaptı ve gözlerini açmadan kana kana tek dikişte hepsini bitirdi. Gözlerini yavaşça çatı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Şaşkın ve akli karışmış bir halde etrafına bakınıp geçirdi.

Illepra sevinçle bir çığlık attı ve eğilip ona sıkı sıkı sarıldı.

“Hayattasın!” diye bağırdı.

Reece kardeşi şaşkınlıkla ama gayet sağlıklı bir halde etrafına bakınırken derin bir oh çekti.

Elde ve Sema Godfrey’in kollarının altından tutup onu ayağa kaldırdılar. Godfrey ilk başlarda sendeleyerek durdu ve şaraptan uzunca bir yudum daha alıp yine elini tersiyle ağzını sildi.

Boş bakışlarla etrafına bakındı.

“Neredeyim?” diye sordu. Uzanıp başını ovuşturdu. Başında kocaman bir şişlik vardı; acıyla gözlerini kıstı.

Illepra şişliği ustaca kontrol etti, elini başında ve saçlarındaki kurumuş kanların üstünde gezdirdi.

“Yaralanmışsın,” dedi. “Ama kendinle gurur duyabilirsin: Hayattasın. Güvendesin.”

Godfrey düşecek gibi olunca, diğerleri onu hemen tuttular.

“Ciddi bir yaralanma değil,” dedi Illepra şişliğe bakarak. “ama dinlenmen gerek.”

Belindeki çantadan bir bandaj çıkardı ve güzelce başının etrafına doladı. Godfrey irkildi ve ona baktı. Sonra, etrafına bakınıp alandaki cesetleri gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hayattayım,” dedi. “İnanamıyorum.”

“Başardın,” dedi Reece ağabeyinin omzunu mutlulukla sıkarak. “Başaracağına emindim.”

Illepra kollarını boynuna dolayıp ona sarılınca, Godfrey de ağır ağır ona sarıldı.

“Demek bir kahraman olmak böyle bir his,” dedi Godfrey. Diğerleri bunu duyunca güldü.

“Bana böyle daha çok içki verin, belki o zaman daha çok kahramanlık yaparım.”

Godfrey şaraptan yine uzunca bir yudum aldı ve en sonunda dengeli ayakta durmasına yardım eden Illepra’ya yaslanarak ve kolunu omzuna atarak onlarla birlikte yürüyecek hale geldi.

“Diğerleri nerede?” diye sordu Godfrey yürürlerken.

“Bilmiyoruz,” dedi Reece. “Batı’da bir yerde olduklarını umuyoruz. Oraya doğru gidiyoruz. Kraliyet Sarayı’na ulaşmaya çalışıyoruz. Kimlerin geride kaldığını görmek istiyoruz.”

Reece bunları söylerken yutkundu. Ufka baktı ve halkının Godfrey’yle aynı kaderi paylaştığını umdu. Thor’u, kız kardeşi Gwendolyn’i, kardeşi Kendrick ve sevdiği daha birçok kişiyi düşündü. Ama İmparatorluk ordusunun büyük bir kısmının hala ileride olduğunu biliyordu ve gördüğü yaralıların ve ölümlerin sayısından daha en kötüsüyle henüz karşılaşmadıklarını tahmin ediyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thorgrin, Kendrick, Erec, Srog ve Bronson İmparatorluk ordusuna karşı tek bir duvar gibi duruyorlardı; askerleri arkalarındaydı, silahlarını kaldırmışlardı ve İmparatorluk birliklerini yok etmeye hazırlardı. Thor bunun bir ölüm saldırısı, hayattaki son savaşı olacağını biliyordu, ama endişeli değildi. Orada, düşmana karşı savaşarak, ayaklarının üstünde, kılıcı elinde, asker arkadaşları yanı başında savaşacak ve vatanını koruyacaktı. Yaptıklarını ve kendi halkına karşı savaşmasını telafi etmesi için bir şansı olacaktı. Hayatta bundan daha fazla istediği bir şey yoktu.

Thor Gwendolyn'i düşündü ve keşke onun için daha fazla vakti olsaydı diye düşündü. Steffen'ın onu sağ salim oradan kaçırdığını ve cephenin ardında güvende olduğunu umdu. Var gücüyle savaşmaya, elimden geldiğinde çok İmparatorluk askeri öldürmeye niyetliydi. Bunu sırf Gwen'e bir şey olmasını diye yapacaktı.

Thor orada dururken korkusuz, cesurca orada duran ve savaşmaya hazır asker kardeşlerinin gücünü hissedebiliyordu. Bunlar krallığın en iyi savaşçıları, Gümüş'ün, MacGiller'in ve Silesialılar'ın en iyi şövalyeleri. Hepsi birlik olmuştu ve kötü şartlara rağmen hiçbiri korkuyla geri çekiliyordu. Hepsi de vatanlarını korumak için canını vermeye hazırdı. Hepsi şerefe ve özgürlüğe canlarından daha fazla değer veriyordu.

Thor İmparatorluk borazanlarının düşman askerlerin saflarında çaldığını duydu ve sayısız askerinin düzgün gruplar halinde dizildiğini gördü. Karşısındakiler disiplinli, acımasız ve hayatları boyunca savaşmış komutanları olan askerlerdi. Liderlerinin ölümü karşısında savaşa devam etmek için eğitim almış iyi yağlanmış bir makineyi andırıyordu. Yeni ve isimsiz bir imparatorluk komutanı öne çıktı ve birliklerin başına geçti. Düşman askerleri çok kalabalıktı ve Thor onları o kadar az adamla yenemeyeceklerini biliyordu. Ama artık bunun bir önemi kalmamıştı. Ölseler de fark etmezdi. Asıl mesele, *nasıl* ölecekleriydi. Gerçek erkekler gibi ayaklarının üstünde, son bir kahramanca çarpışmada öleceklerdi.

“Onların bize gelmesini mi bekleyelim?” diye sordu Erec bağıarak. “Yoksa onlara MacGil karışılmasını mı sunalım?”

Thor diğerleri gibi gülümsedi. Ufak bir ordunun daha büyük bir orduya saldırması gibi bir şey yoktu. Hem tehlikeliydi, hem de yürekliliğin en üst aşamasıydı.

Thor ve adamları hep birlikte aniden bir savaş çığı attılar ve saldırıya geçtiler. Hızla koşarak iki ordu arasındaki mesafeyi kapatmaya başladılar; savaş çığıkları etrafta yankılanırken askerleri de hemen peşlerindeydi. Thor kılıcını havaya kaldırmış, kalbi gümbür gümbür atarken ve buz gibi bir rüzgâr suratını döverken kardeşlerinin yanında koşuyordu. İşte, savaş böyle bir şeydi. Ona hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

İki ordu saldırıya geçti ve birbirlerini öldürmek için ellerinden geldiğince hızla öne atıldı. Birkaç saniyede savaş alanının ortasında silahları muazzam bir ses çıkarıp çarparken bir araya geldiler.

Thor kılıcını dört bir yana savuruyor, kendisini uzun ve kısa mızraklı düşman askerlerinin ilk sırasına atıyordu. Thor ona fırlatılan ilk mızrağı ikiye ayırdı ve askeri böğründen yaraladı.

Bir sürü mızrak üstüne doğru gelirken, Thor eğilip bunlardan kurtuldu; kılıcını her yöne sallayıp mızrakları büyük bir çatırtıyla ikiye ayırdı. Yoluna çıkan her askere tekme de dirsek atarak etkisiz hale getirdi. Savaş eldiveninin tersiyle birkaçına burdu ve bir askerin apış arasına bir tekme attı; bir diğerinin çenesine dirseğini indirdi, bir başkasına kafa attı, bir askeri kılıçla kesti ve hızla arkasına dönüp birini daha kılıçla hakladı. Birlikler birbirine çok yakındı ve neredeyse teke tek savaşıyorlardı. Thor tek kişilik bir makine gibi onlardan ok daha üstün ordunun kese biçeriyordu.

Etrafındaki kardeşleri de aynı şekilde inanılmaz bir hızla, güçle, kuvvetle ve ruhla savaşıyorlardı. Düşman askerleri onlardan kat kat fazla olduğu halde, kendilerini daha kalabalık olan orduya atıyor, bitmek tükenmek bilmez İmparatorluk askerlerini keserek ilerliyorlardı. Kimse tereddütlü davranmıyor, kimse geri adım atmıyordu.

Thor'un etrafındaki binlerce asker yüz binlerce düşman askeriyle karşılaştı; askerler tek tek inanılmaz derecede şiddetli ve Halka'nın kaderini belirleyecek bir karşılaşmada savaşırken çığlıklar atıp inliyorlardı. Sayıca onlardan epeyi üstün olan güçlere rağmen, Halka'nın askerleri hız kazanıyor, İmparatorluğu geride tutuyor, hatta onları gerilemeye zorluyordu.

Thor bir İmparatorluk askerinin elinden bir zinciri kaptı, onu geriye doğru tekmeledi, zinciri hızla çevirdi ve adamın miğferinin yan tarafına indirdi. Sonra bunu havada geniş bir daire çizecek gibi tekrar çevirdi ve birkaç askeri daha yere yıktı. Zinciri kalabalığın arasına fırlatınca, daha da çok askeri hakladı.

Sonra, kılıcını kaldırdı ve teke tek savaşa geri döndü; kolları ve omuzları yorulana dek kılıcını her yöne salladı. Bir ara, biraz fazla yavaş hareket edince, bir asker kılıcını kaldırıp üstüne indirdi. Thor çok geç kalarak ona döndü, kendisini darbeye ve yaralanmaya hazırladı.

Thor bir hırlama sesi duydu ve Krohn fişek gibi yanından geçip havaya sıçradı; çenesini askerin boğazına geçirip onu yere devirdi ve Thor'un hayatını kurtardı.

Teke tek savaşarak aradan saatler geçti. Thor ilk başlarda başarılı oldukları için cesaretlenmiş olsa da, aradan saatler geçtikçe bu savaşın boşa olduğu ve sadece kaçınılmaz sonu geciktirdikleri belli oldu. Ne kadar çok düşman öldürürlerse öldürsünler, ufuk sürekli olarak düşman askerleriyle doluyordu. Thor ve diğerleri bitkin düşerken, İmparatorluk askerleri yeni dinlenmiş bir halde akın akın geliyordu.

Hızını kaybeden ve kendisini savaşın başlangıcındaki kadar iyi savunamayan Thor birden omzuna bir kılıç darbesi aldı; acı içinde çığlık atarken, kolundan kanlar fışkırmaya başladı. Bunun hemen ardından, kaburgalarına bir dirsek yedi ve üstüne bir savaş baltası indi. Sonra anda, bunu kalkanıyla savuşturmayı başardı. Kalkanını son saniyede kaldırmayı başarmıştı.

Güç kaybetmeye başlamıştı; etrafına bakınca, diğerlerinin de aynı durumda olduğunu gördü. Durum bir kez daha değişmek üzereydi; Thor'un kulakları yere devrilen askerlerinin birçoğunun ölüm haykırılarıyla dolmaya başladı. Saatlerce savaştıktan sonra kaybediyorlardı. Çok geçmeden işleri tamamıyla bitecekti. Gwendolyn'i düşününce, pes etmemeye karar Verdi.

Thor başını göğe kaldırdı ve çaresizlikle içinde kalan güçleri çağırmaya çalıştı. Ama Druid gücü ona yanıt veremiyordu. Andronicus'la yaptığı savaşta çok güç kullandığını ve toparlanmak için aradan biraz vakit geçmesi gerektiğini hissediyordu. Savaş alanında Argon'un da eskisi kadar güçlü olmadığını ve Rafi'yle savaştığı için güçlerinin zayıflamaya başladığını gördü. Alistair de Argon'u canlandırarak diye güçlerini tüketip halsiz düşmüştü. Başka destekleri de yoktu. Sadece kol kuvvetine güvenmeleri gerekiyordu.

Thor tekrar göğe baktı ve çaresizlik içinde muazzam bir savaş çığlığı attı. Farklı bir şey olmasını, bir şeylerin değişmesini diledi.

Lütfen Tanrım, diye dua etti. Sana yalvarıyorum. Bugün hepimizi kurtar. Senden güç diliyorum. Adamlarımdan veya güçlerimden değil, senden medet umuyorum. Bana gücünü gösterecek bir işaret ver.

Birden, etrafın muhteşem bir kükreyle sarsıldığını duyuna Thor şok içinde kaldı; ses öylesine yüksekti ki, göğü adeta yarıyordu.

Thor bu sesi tanıyınca, kalp atışları hızlandı. Ufka baktı ve bulutların arasından eski dostu Mycoples'in fırladığını gördü. Thor büyük bir şaşkınlık geçirdi; onun hayatta olduğuna, özgür olduğuna ve orada, Halka'da ona doğru uçtuğuna çok sevindi. Sanki bir parçası kurtulmuştu.

Ama daha da şaşırtıcı olan şey, onun yanında ikinci bir ejderha görmesiydi. Çok yaşlı, soluk kırmızı renkli pulları ve iri, ışıldayan yeşil gözleri olan, Mycoples'ten çok daha korkunç gözükken bir erkek ejderhaydı. Thor ikisinin havada süzülüşünü, bulutların arasına girip çıkışlarını ve en sonunda dosdoğru kendisine doğru pike yapışlarını izledi. Dualarına yanıt verildiğini fark etti.

Mycoples kanatlarını kaldırdı, boynunu gerdi ve tiz bir çığlık attı; yanındaki ejderha da aynı şekilde çığlık attıktan sonra ikisi aynı anda İmparatorluk ordusunun üstüne bir ateş duvarı püskürterek

göğü aydınlattı. Buz gibi hava bir anda ılıklaştı, sonra epeyi sıcak oldu ve alev duvarları döne döne askerleri kapladı. Thor kollarıyla suratını kapattı.

Ejderhalar arkadan saldırdıkları için alevleri Thor'a ulaşmadı. Ama yine de, alev duvarı ısısını hissedebileceği ve kolunun ön tarafındaki tüyleri tütsüleyecek kadar yakındı.

Binlerce düşman askeri çılgınlık atmaya başladı ve İmparatorluk ordusu birlik birlik alev aldı; on binlerce asker çılgınlık atarak can Verdi. Askerle dört bir yana koşuyorlardı, ama kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Ejderhalar acımasızdı. Öfkeden kudurmuşlardı ve İmparatorluktan feci bir intikam alacakları kadar çıldırmışlardı.

İmparatorluğun birlikleri art arda yere düşüp öldü.

Thor'un önündeki askerler panik içinde dönüp kaçmaya koyuldular; her yere alevler püskürten, gökte zigzaglar çizen ejderhalardan kaçıyorlardı. Ama ejderhalar iyice alçalıp onları tek seferde alevler içinde bırakınca sadece ölüme koşmuş oldular.

Çok geçmeden, Thor karşısında boş bir alandan ve kapkara dumanlardan başka bir şey olmadığını gördü; havayı yanık et ve ejderhaların nefesinin sülfür kokusu kaplamıştı. Bulutlar dağılırken, karşısında yanık bir çorak alan kalmıştı ve tek bir sağ adam bile yoktu; çimlerin ve ağaçları tamamı da kapkara kesilmiş ve küle dönüşmüştü. Daha birkaç dakika önce yenilmez olan İmparatorluk ordusu tamamıyla yok edilmişti.

Thor şok ve büyük bir mutluluk hissederek orada kalakaldı. Yaşayacaktı. Hepsi yaşayacaktı. Halka özgürdü. Nihayet, hepsi özgür kalmıştı.

Mycoples pike yaptı ve Thor'un yanına oturup başını eğerek burnundan sesler çıkardı.

Thor öne adım atıp eski dostunun yanına giderken gülümsedi; Mycoples başını mırılayarak ta yere kadar eğdi. Thor onun suratındaki pulları okşadı ve Mycoples biraz daha eğilip burnunu Thor'un göğsüne, suratınıysa bedenine sürttü. Mutlu mutlu mırlıyordu ve Thor nasıl onu gördüğüne havalara uçmuşsa, o da Thor'u gördüğü için çok mutlu gibiydi.

Thor üstüne bindi ve Mycoples'in üstünde ona hayretle ve sevinçle bakan binlerce askerden oluşan ordusuna bakıp kılıcını havaya kaldırdı.

Erkekler kılıçlarını kaldırıp sevinçle bağırıyorlardı. En sonunda, zafer çılgınlıkları tüm göğü kapladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn orada durmuş, Mycoples'in sırtındaki Thor'a bakıyordu; içi rahatlamış ve gururla dolmuştu. Kalabalık askerlerin arasından ön cepheye doğru ilerledi ve onu korumakta olan Steffen'dan ve diğerlerinden sıyrıldı. Ta açıklık alana kadar ilerledi ve Thor'un karşısında durdu. İleriye bakıp da imparatorluk ordusunun yenildiğini, tüm tehditlerin artık dindiğini ve aşlı Thor'un hayatta ve güvende olduğunu görünce, sevinç gözyaşlarına boğuldu. Zafer kazandıklarını hissetti. Son birkaç ayın karanlığının ve üzüntülerinin nihayet dindiğini, Halka'nın bir kez daha güvende olduğunu hissetti. Thor onu görüp de büyük bir sevgiyle, gözleri ışıdayarak baktığında, içini muazzam bir mutluluk ve minnet hissi kapladı.

Gwen ileriye gidip ona sarılacaktı ki, aniden gelen bir ses onun arkasına dönmesine neden oldu. "BRONSON!" diye bağırdı birisi.

Gwen ve diğerleri o yöne döndü ve İmparatorluk tarafındaki küllerin arasından bir adamın çıktığını görünce kalbi duracak gibi oldu. Adam üstüne yığılmış İmparatorluk askerlerinin altında yüz üstü vaziyette kalmıştı, ama sonra doğrulup onları üstünden attı.

McCloud.

Gwen içinin ürperdiğini hissetti. McCloud nasıl olduysa hayatta kalmıştı; ödleğ bir adam olduğu için diğerlerinin bedenlerinin altına gizlenmişti ve bir şekilde alev duvarlarından kurtulmuştu. Şekilsiz suratıyla, damgalı suratıyla, tek gözüyle ve alevlerden yarısı yanmış, üstünden dumanlar tüten giysileriyle karşılarında duruyordu. Ama hayattaydı, kılıcı elindeydi ve bakışlarını oğlu Bronson'a dikmişti.

Gwen içinin fena halde bulandığını hissetti. Tüm benliğiyle tiksindiği, her gece gördüğü kâbusları süsleyen, ona saldırmış olan adamdı o. O olaydan beri onun öldüğünü görmekten daha fazla hiçbir şeyi istememişti.

McCloud karşılarında olanca heybetiyle duruyordu ve hafife alınacak bir adam değildi; gerçekleşmiş bir kâbus gibiydi, onca askerinin arasında bir tek o hayatta kalmıştı.

"BRONSON!" diye bağırdı McCloud yine; açıklık alna doğru bir adım attı.

Bronson bu çağrıya yanıt verdi; Elinde kılıcıyla, babasıyla son kez savaşmaya hazır bir halde MacGil tarafından öne çıktı.

Mycoples hırladı, boynunu gerdi ve McCloud'a alev püskürtmeye hazırlandı.

Ama Thor elini ejderhanın üstüne koyarak onu durdurdu; Mycoples'in üstünden inip kılıcını kavradı ve McCloud'ın işini bitirmek üzere ilerledi.

Bronson da Thor'un yanına gidip elini omzuna koydu.

"Bu, benim savaşım," dedi.

"Karıma saldırdı," dedi Thor. "İntikam almak için yanıp tutuşuyorum."

"Ama o benim babam," dedi Bronson. "Bunu anlıyorsundur. Ben senden daha çok intikam almak istiyorum."

Thor dikkatle ona baktı, uzunca bir süre düşündü ve en sonunda ne demek istediğini anlayıp kenara çekildi.

"İkiniz de saldırın!" diye bağırdı McCloud boğuk bir sesle. "İkinizi de kolaylıkla haklarım!"

Bronson dönüp ona baktı ve bir çığlık atarak, kılıcını havaya kaldırarak öne atıldı. McCloud da hiç beklemeden ona saldırdı.

Babayla oğul açıklık alanın ortasında karşılaştılar. Bronson kılıcını var gücüyle babasına savurdu. McCloud kendi kılıcını kaldırıp bu hamleyi engelleyince, kılıçlardan bir tangırtı sesi koptu. Etrafa kıvılcıklar sıçradı ve savaş başladı.

Büyük bir öfkeye kapılmış olan Bronson kılıcını savuruyor, tekrar tekrar babasının üstüne indiriyor, onu geriye kaçmaya zorluyordu; ama babası her hamleyi savuşturuyor ve kendisi de ona kılıcını sallıyordu. İki birbiri ileri geri gitmeye zorlayarak savaşmaya devam ettiler; destansı

bir savaş devam ederken, ikisi de öne geçemezken ve kan dökmeye hazırken her yöne kıvılcımlar sıçırıyordu. Belli ki ikisi arasındaki düşmanlık bir hayli derindi.

En sonunda, Bronson tek bir hızlı hareketle babasının boş bir anını yakaladı ve kılıcı elinden düşürmeyi başardı; öne atılıp kılıcının kabzasını burnuna indirip kırdı.

McCloud kanlar akan burnunu tutarken ve çığlıklar atarken, Bronson onu tekmeleyip yere yıktı.

Bronson öne çıktı ve McCloud aniden dönüp topuğuyla Bronson'ın dizinin arkasına vurdu ve düşmesine neden oldu. McCloud sonra doğrulup döndü ve savaş eldiveniyle Bronson'ın başının arasına bir darbe indirdi. Oğlu yüz üstü toprak zemine yığıldı.

McCloud Bronson'ın kılıcını elinden kaptı, havaya kaldırdı ve çıplak boynuna indirip kafasını koparmaya hazırlandı.

Dehşet içindeki Gwendolyn öne atılıp “HAYIR!” diye bağırdı. Bronson'ın savunmasız bir biçimde orada ölmesini izlemeye tahammül edemezdi; onu sevmiş ve saygı duymuştu; o adam ona hizmet etmek için var gücüyle savaşmıştı.

McCloud kılıcını indirdi ve insanın kanını donduran bir çığlık duyuldu; Gwendolyn bunun Bronson'ın ölüm çığlığına olduğunu düşünüp irkildi.

Ama gözlerini açarken, çığlık atan kişinin Bronson değil de McCloud olduğunu görünce çok şaşırıldı. Tek kolu kopmuş bir halde orada duruyordu. Thor elinde kılıcıyla başına dikilmişti. McCloud kılıcını Bronson'a indirmeden kolunu kesmişti.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.